

Arrest

nr. 112 679 van 24 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BELDERBOSCH en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger. Uw vader is van Tsjaadse origine en uw moeder, B. O. (O.V. X), van gemengde Russisch-Guineese origine. U werd geboren op 27 februari 1992 in Almaty (Kazachstan), waar u steeds hebt gewoond.

Samen met uw moeder verblijft u in België.

Uit uw verklaring blijkt dat u en uw moeder, B. O. (O.V. X), in Kazachstan het slachtoffer zouden zijn geweest van ernstige en cumulatieve discriminatie omdat jullie tot een etnische minderheid behoren. Jullie zouden in Kazachstan het slachtoffer zijn geweest van racisme en discriminatie vanwege uw (Kazachse) medeburgers, omwille van jullie gemengde Russisch-Afrikaanse origine. Zo werden jullie door hen aangekeken en beledigd.

U zou ook regelmatig het slachtoffer zijn geweest van fysiek geweld vanwege (Kazachse) medeburgers. Zo werd u eens door onbekenden aangevallen op straat, waardoor u een hersenschudding opliep en in het ziekenhuis belandde.

Verder liep u op uw eerste school een chemische brandwonde op aan de conjunctiva en het hoornvlies van uw linkeroog, nadat jongeren van de Kazachse afdeling lijm in uw oog hadden gedaan.

oen u zich eens samen met uw moeder op een drukke markt in Almaty bevond, werd u door een onbekende met een voorwerp gestoken in uw bil, waarna u opnieuw naar het ziekenhuis moest worden overgebracht.

U en uw moeder kenden tevens problemen met jullie buurman. Hij klopte op de muren van jullie appartement en riep voor kleinigheden de politie op.

Tevens hadden onbekenden beledigende woorden op de deur van jullie appartement geschreven. Hierna deed uw grootmoeder een beroep op een private veiligheidsdienst die jullie in geval van problemen zouden kunnen oproepen.

Ten slotte verklaarde u uw herkomstland te hebben verlaten, omdat u, die meerderjarig bent geworden, uw reguliere militaire dienstplicht in Kazachstan zou moeten vervullen. U gaf aan dit te zullen weigeren. U zou in het leger immers, omwille van uw huidskleur, het slachtoffer kunnen zijn van gewelddadige praktijken van andere miliciens.

In augustus 2010 reisde u samen met uw moeder per vliegtuig naar Frankrijk, van waar jullie gelift hebben naar België.

Jullie kwamen aan in België op 16 augustus 2010 en dienden op 17 augustus 2010 jullie asielaanvraag in.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw moeder volgende documenten voor: jullie Kazachse identiteitskaarten, jullie geboorteaktes met apostilles, de doopakte van uw moeder, scheidingsakte met apostille van uw moeder, een attest van uw moeders huwelijksbekwaamheid, een attest op naam van uw moeder ter bevestiging van haar huwelijksregistratie en echtscheiding, het Kazachs werkboekje van uw moeder, een brief van het OCMW van Mortsel met een verzoek voor materiële opvang voor uw moeder, een Belgisch geboorteregistratiebewijs van uw halfbroer, drie medische attesten op uw naam, een medisch attest op naam van uw moeder, een brief van uw moeder gericht aan haar voormalige werkgever, een brief van de advocaat van uw moeder aangaande de weigering van haar klacht, een attest van de wijkdienst van de wijk 'Zhuldy', en een brief van een private veiligheidsdienst.

Verder legde uw moeder in het kader van haar asielaanvraag nog algemene documentatie over uw herkomstland voor, zijnde een VN-rapport over de situatie van etnische minderheden in Kazachstan (2010), een VN-rapport over Kazachstan van het 'comité van de eliminatie van raciale discriminatie' (2010), een internetartikel over de wetgeving met betrekking tot de vrijheid van religie in Kazachstan, een onderzoeksrapport over arbeidsmigratie in Kazachstan, en informatie over het opkomend Kazachs nationalisme in Kazachstan, de discriminatie in Kazachstan jegens etnische Russen, het bestaan van terrorisme en islamitisch extremisme in Kazachstan, over C. V., een grenswachter uit Kazachstan die ervan beschuldigd werd 14 andere grenswachters te hebben omgebracht tijdens de uitvoering van zijn militaire dienstplicht, en over twee politiepolitieagenten die in Kazachstan beschuldigd werden van het slagen en een poging tot aanranding van twee etnisch Kaukasische jongens.

B. Motivering

Vooreerst zij opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u in uw land van herkomst kende volledig verbonden zijn aan de problemen van uw moeder, BINGELLAKH Oxana (O.V. 6.671.397), (CGVS, p. 4, CGVS I moeder, p. 7).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, B. O. (O.V. 6.671.397), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de weigeringsbeslissing ten aanzien van uw moeder, B. O. (O.V. 6.671.397), werd genomen, wordt verwezen naar haar beslissing, die als volgt luidt:

"Uit uw verklaring blijkt dat u en uw zoon, B. S. (O.V. 6.671.399), in Kazachstan het slachtoffer zouden zijn geweest van ernstige en cumulatieve discriminatie omdat jullie tot een etnische minderheid behoren. U verklaarde dat u en uw zoon in Kazachstan het slachtoffer waren van racisme en discriminatie vanwege uw (Kazachse) medeburgers, omwille van jullie gemengde Russisch-Afrikaanse origine. Zo werden jullie door hen aangekeken en beledigd. Uw zoon zou ook regelmatig het slachtoffer zijn geweest van fysiek geweld vanwege (Kazachse) medeburgers (CGVS I, p. 7-8, 10-12, 15-23; CGVS II, p. 2-6; CGVS zoon, p. 14-15, 17-22). U en uw zoon legden in dit verband documenten voor

met betrekking tot de individuele vervolgingsfeiten waar jullie het slachtoffer van waren, alsook documentatie van het internet, waaronder een VN-rapport over de situatie van etnische minderheden in Kazachstan (2010), een VN-rapport over Kazachstan van het 'comité van de eliminatie van raciale discriminatie' (2010), en artikelen/opiniestukken over het opkomend Kazachs nationalisme in Kazachstan, en de discriminatie in Kazachstan jegens etnische Russen.

Vooreerst moet in dit verband worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat vertegenwoordigers van minderheidsgroepen in Kazachstan een situatie van relatieve gelijkheid en non-discriminatie beschrijven op het vlak van tewerkstelling in de private sector, op het vlak van toegang tot diensten en in het algemene maatschappelijke leven. De VN-expert voor minderheidsaangelegenheden merkt op dat de Kazachse overheid ook inspanningen doet op het vlak van onderwijsbeleid ten aanzien van minderheidsgroepen. Etnische spanningen of nationalistisch geïnspireerd geweld tegen minderheden zijn zeldzaam en sporadisch en wijzen niet op een groot risico op aanhoudend etnisch geweld. In de beschikbare rapporten wordt verder geen melding gemaakt van andere problemen voor etnische minderheden in het algemeen, of voor etnische Russen of Afrikanen in het bijzonder. Volgens de Kazachse mensenrechtenorganisatie 'International Bureau for Human Rights and Rule of Law', gevestigd in Almaty, zijn er geen problemen van vervolging of discriminatie ten opzichte van personen van Afrikaanse origine in Kazachstan. Er bestaan geen xenofobe skinhead-groeperingen die mensen van andere origine aanvallen zoals dit het geval is in de Russische Federatie (cf. VN: 'Report of the independent expert on minority issues. Mission to Kazakhstan' (2010); antwoorddocument CEDOCA dd. 01.03.2013). Hoewel het mogelijk is dat etnische Russen of Afrikanen in Kazachstan te maken krijgen met daden van racisme en discriminatie door medeburgers meent het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er geen sprake is van een wijdverspreide of aanhoudende maatschappelijke discriminatie ten opzichte van mensen van Russische of Afrikaanse origine. Daarom kunnen de loutere Russisch-Afrikaanse origine van u en uw zoon en jullie herkomst uit Kazachstan op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat de situatie die u beschrijft, namelijk het feit dat u en uw zoon in Kazachstan het slachtoffer zouden zijn van ernstige en voortdurende discriminatie omwille van jullie Russisch-Afrikaanse origine, niet in overeenstemming is met objectieve informatie over de situatie van etnische minderheden in Kazachstan. De rapporten waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt beschrijven de toestand in Kazachstan, het is aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat zijn specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie, waarin jullie in casu echter niet geslaagd zijn.

Aangaande de problemen die uw zoon zou gekend hebben omwille van zijn huidskleur legde hij vooreerst een medisch attest dd. 15.11.2005 voor aangaande zijn ziekenhuisopname van 8 november 2005 tot 15 november 2005, naar aanleiding van een schedeltrauma en hersenschudding die hij opliep nadat hij naar eigen zeggen door onbekenden werd aangevallen op straat (CGVS zoon, p. 17). U en uw zoon legden echter onaannemelijk vage en onderling tegenstrijdige verklaringen af aangaande het incident waarna hij luidens dit medische attest een week in het ziekenhuis werd opgenomen. Zo herinnerde u zich niet wat er toen gebeurd was waardoor uw zoon een hersenschudding opliep en een week in het ziekenhuis werd opgenomen. U verklaarde dat u toen niet thuis was maar zich voor uw werk op dat moment in Astana (Provincie Akmola) bevond en dat uw moeder toen voor uw zoon heeft gezorgd. U verklaarde dat er allerlei zaken op school gebeurden en u zich niet kan herinneren wat er toen precies gebeurd was, waarna uw zoon met een hersenschudding in het ziekenhuis werd opgenomen, noch waar dit gebeurd was (CGVS I, p. 21-22; CGVS II, p. 3-4). Uw zoon sprak echter niet over een incident op school, maar verklaarde dat hij toen werd geslagen met een voorwerp door onbekenden op straat. Hij verklaarde verder dat hij zich na dit incident meteen naar huis begaf, waar u zich bevond en u vervolgens een ambulance hebt opgeroepen (CGVS zoon, p. 17-18). Uit uw verklaring blijkt echter dat u zich op dat moment in Astana bevond voor uw werk. U verklaarde dat u daar door uw moeder werd opgebeld die u het nieuws vertelde, waarna u meteen naar Almaty bent vertrokken waar u uw zoon in het ziekenhuis aantrof (CGVS I, p. 22; CGVS II, p. 3-4). Toen u werd geconfronteerd met de verklaring van uw zoon dat hij na dit incident naar huis ging waar u vervolgens een ambulance opriep, ontkende u dit, wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel versterkt (CGVS II, p. 4). Uw zoon verklaarde verder dat hij tijdens zijn ziekenhuisopname door zijn grootmoeder werd bezocht, doch niet door u, omdat u toen moest werken, hoewel hij zich dit niet precies herinnerde (CGVS zoon, p. 18). U verklaarde daarentegen dat u uw zoon toen wel degelijk in het ziekenhuis bezocht. Toen u met de verklaring van uw zoon dat u hem toen niet bezocht werd geconfronteerd, antwoordde u dat hij dit waarschijnlijk vergeten is omdat het reeds lang geleden is (CGVS II, p. 3-4). Ook al gebeurde dit incident in het verleden, is het uiterst opmerkelijk dat uw zoon, in tegenstelling tot u, verklaarde dat u hem toen niet in het ziekenhuis bezocht hebt. U noch uw zoon konden zich verder herinneren wanneer dit incident, waarna hij een hersenschudding opliep en in het ziekenhuis belandde,

precies gebeurde (CGVS I, p. 22; CGVS zoon, p. 17). Uw zoon verklaarde dat dit incident gebeurde na het incident dat zich voordeed op school, toen leerlingen met chemicaliën in zijn oog hadden gespoten, waar hij eveneens een medisch attest dd. 26.03.2006 van neerlegt (CGVS zoon, p. 17). Uit de door hem neergelegde attesten in verband met deze incidenten blijkt echter dat hij in november 2005 in het ziekenhuis werd opgenomen naar aanleiding van een hersenschudding en in maart 2006 aan zijn oog verzorgd werd. Toen uw zoon hierop gewezen werd, verklaarde hij het zich niet te herinneren (CGVS zoon, p. 17, 19). U verklaarde aanvankelijk niet te weten wanneer uw zoon naar aanleiding van een hersenschudding in het ziekenhuis belandde (CGVS I, p. 22), hoewel u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat dit in 2005 gebeurde (CGVS II, p. 4). Uw zoon verklaarde weliswaar dat hij buiten dit incident nog enkele keren langer dan een dag in het ziekenhuis werd opgenomen. Hij herinnerde zich echter niet naar aanleiding van wat precies hij dan nog langer dan een dag in het ziekenhuis werd opgenomen (CGVS, p. 11). Aanvankelijk verklaarde uw zoon naar aanleiding van een hoofdtrauma twee weken in het ziekenhuis te hebben verbleven (CGVS, p. 11). Nadien verklaarde hij niet te weten hoelang hij in het ziekenhuis had verbleven naar aanleiding van het incident waar zijn medische attest dd. 15.11.2005 betrekking op heeft (CGVS, p. 18). Hij verklaarde dan weer dat hij meerdere keren omwille van de gevolgen van een hoofdtrauma, nadat hij werd geslagen, in het ziekenhuis belandde (CGVS zoon, p. 18-19). U verklaarde daarentegen dat uw zoon behoudens deze ziekenhuisopname, waar zijn medische attest dd. 15.11.2005 betrekking op heeft, niet meer langer dan een dag in een ziekenhuis heeft verbleven (CGVS II, p. 4). Hoe dan ook leggen u of uw zoon geen enkele andere medische attesten voor van de verklaarde ziekenhuisbezoeken van uw zoon naar aanleiding van de meerdere hoofdtrauma's die hij naar eigen zeggen opliep nadat hij geslagen werd (CGVS zoon, p. 18-19). Daar dit element deel uitmaakt van de kern van jullie asielrelaas, kon redelijkerwijze van u en uw zoon worden verwacht dat jullie hieromtrent gedetailleerde en coherente informatie konden verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten waarvan uw zoon het slachtoffer zou zijn geweest verder onderuit gehaald. Het medische attest dd. 15.11.2005 dat uw zoon in dit verband neerlegde, toont ten slotte louter aan dat uw zoon toen een hersenschudding had opgelopen, waarna hij een week in het ziekenhuis werd opgenomen. Dit attest biedt echter geen uitsluitel over de omstandigheden waarin uw zoon deze hersenschudding had opgelopen.

Daarnaast legde uw zoon een medisch attest dd. 26.03.2006 voor, waarin melding wordt gemaakt van een chemische brandwonde aan de conjunctiva en het hoornvlies van zijn linkeroog. Jongeren van de Kazachse afdeling van de eerste school van uw zoon hadden lijm in zijn oog aangebracht (CGVS I, p. 21-23; CGVS zoon, p. 19-20; CGVS II, p. 4-5). Uw zoon verklaarde dat de jongeren van de Kazachse klassen op zijn eerste school geld afpersten van andere leerlingen en hen bang maakten en bedreigden. Hij verklaarde dat hij niet de enige was die met deze jongeren problemen kende, hoewel hij naar eigen zeggen meer geïsoleerd werd door hen dan andere leerlingen. Hij wist echter niet wie de jongeren waren die toen lijm in zijn oog hadden gedaan, noch of zij voor hun wandaad door de school bestraft werden. Hij zou na dit incident bovendien niet meer in aanraking zijn gekomen met deze jongeren (CGVS, p. 19-20). Uw zoon verklaarde verder dat hij op zijn laatste school, een sportschool van het Ministerie van Defensie waar hij in het volleybalteam speelde, geen problemen heeft gekend omwille van zijn huidskleur (CGVS I, p. 9 en CGVS zoon, p. 8, 21). Deze pesterijen van Kazachse jongeren op de eerste school van uw zoon, waar hij omwille van zijn huidskleur mogelijks vaker dan andere leerlingen het slachtoffer van was, wijzen bijgevolg, hoe laakbaar zij ook mogen wezen, niet op een aanhoudend en systematisch gevaar voor het leven, vrijheid en/of de fysieke integriteit van uw zoon.

Ten slotte legde uw zoon een medisch attest dd. 26.11.2008 voor waarmee hij werd vrijgesteld van de lessen, omwille van een steekwonde in zijn linker bil. U en uw zoon verklaarden hieromtrent dat toen jullie zich samen op een drukke markt in Almaty bevonden, uw zoon door een onbekende met een voorwerp werd gestoken in zijn bil (CGVS I, p. 21-22; CGVS II, p. 5; CGVS zoon, p. 14-15, 20-21). Ook met betrekking tot dit incident legden u en uw zoon echter onderling incoherente verklaringen af. Zo verklaarde uw zoon dat jullie de bewaking van de markt hadden geroepen nadat hij er in zijn bil werd gestoken met een voorwerp, waarna de ambulance werd opgebeld die hem naar het ziekenhuis wegvoerde (CGVS zoon, p. 20). U verklaarde daarentegen uitdrukkelijk dat jullie toen de hulp van de bewaking van de markt juist niet hebben ingeroepen, omdat 'zij allemaal met elkaar verbonden zijn'. Toen u werd gewezen op de verklaring van uw zoon, dat jullie toen de hulp hadden ingeroepen van de bewaking van de markt, antwoordde u dat jullie 'toen wel geroepen hebben', wat deze vastgestelde ongerijmdheid echter niet opheft (CGVS II, p. 5). Het is bovendien uiterst opmerkelijk dat uw zoon verklaarde niet te weten of er iemand naar aanleiding van dit incident een klacht had ingediend (CGVS zoon, p. 21). Hoe dan ook bevestigt het medisch attest dd. 26.11.2008 van uw zoon louter dat hij een steekwonde in zijn linker bil had opgelopen, doch biedt het geen sluitend bewijs over

de aard van deze steekwonde en de omstandigheden waarin uw zoon deze verwonding had opgelopen.

Voorts verklaarden u en uw zoon uw herkomstland te hebben verlaten, omdat uw zoon, die meerderjarig was geworden, zijn reguliere militaire dienstplicht in Kazachstan zou moeten vervullen. U gaf aan dat u niet wilde dat uw zoon zijn militaire dienstplicht zou vervullen. Ook uw zoon gaf aan zijn militaire dienstplicht niet te willen vervullen. Uw zoon zou in het leger immers, omwille van zijn huidskleur, het slachtoffer kunnen zijn van gewelddadige praktijken. Hij zou er zelfs vermoord kunnen worden of zou er uit zelfverdediging iemand kunnen ombrengen (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 8; CGVS zoon, p. 24-25). Vooreerst moet worden opgemerkt dat u noch uw zoon enig objectief element aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat uw zoon effectief zou zijn opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen. Bovendien legden u en uw zoon in dit verband tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u dat uw zoon nog niet werd opgeroepen om zijn dienstplicht te vervullen en dat jullie onmiddellijk het land hadden verlaten toen uw zoon 18 jaar werd (CGVS I, p. 8). Uw zoon verklaarde daarentegen dat hij wel werd opgeroepen om zijn dienstplicht te vervullen en dat hij hiervoor één jaar uitstel had gekregen. Uw zoon wist opmerkelijk genoeg niet waarom hij één jaar uitstel van militaire dienst kreeg. Hij verklaarde hierna niet meer opgeroepen te zijn geweest (CGVS zoon, p. 24). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u en uw zoon de mogelijkheden om de militaire dienstplicht van uw zoon te vermijden, niet terdege hebben onderzocht. Toen u gevraagd werd of er in Kazachstan wettelijke mogelijkheden bestaan waardoor uw zoon zijn militaire dienstplicht zou kunnen vermijden, antwoordde u dat men erop 18-jarige leeftijd verplicht wordt de reguliere militaire dienstplicht te vervullen. Indien uw zoon dit zou weigeren zou hij aanzien worden als een deserteur en hiervoor bestraft worden. U hebt zich verder echter niet geïnformeerd over de wettelijke mogelijkheden waardoor uw zoon zijn dienstplicht zou kunnen ontlopen (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 8). Dit wekt des te meer verbazing gezien uw zoon tot eind mei 2010 oftewel kort voor jullie verklaarde vertrek uit uw land school liep op een sportschool van het ministerie van Defensie, waar hij bovendien geen problemen kende (CGVS I, p. 9 en CGVS zoon, p. 8). Daarnaast gaf u aan dat u onvoldoende middelen had om een vrijstelling van uw zoons militaire dienst af te kopen (CGVS I, p. 8). U wist echter hoegenaamd niet wat dan wel de kostprijs is waartegen men zich kan vrijkopen van militaire dienstplicht, en ook hierover hebt u zich niet geïnformeerd (CGVS II, p. 8). Toen uw zoon werd gevraagd of in Kazachstan mogelijkheden bestaan om de verplichte legerdienst te vermijden, antwoordde hij dat iedereen verplicht wordt de legerdienst te vervullen. Daarnaast gaf ook hij aan dat men zich zou kunnen vrijkopen van dienstplicht, maar dat dit veel kost. Hij was echter evenmin op de hoogte van de kostprijs hiervan (CGVS zoon, p. 24-25). Dat jullie de mogelijkheden waardoor uw zoon zijn legerdienst zou kunnen vermijden onvoldoende hebben onderzocht, doet afbreuk aan de ernst van jullie verklaarde vrees met betrekking tot de militaire dienstplicht van uw zoon.

In verband met de individuele problemen die u zou hebben gekend omwille van uw huidskleur, verklaarde u een miskraam te hebben gehad eind augustus 2008 nadat u diezelfde dag door een vrouw, die u tevens op basis van uw huidskleur beledigde, werd geduwd op de bus (CGVS I, p. 18-20; CGVS II, p. 6). U legde in dit verband een ongedateerd medisch attest voor waarin vermeld wordt dat u op 25 september 2008 een miskraam hebt gekregen, toen u 12 tot 13 weken zwanger was, en een medisch attest dd. 11.08.2008 over uw zwangerschap van 6 tot 7 weken. Uw verklaringen omtrent het tijdstip van uw miskraam waren echter tegenstrijdig met de inhoud van het door u voorgelegde medische attest. Zo verklaarde u dat u op 24 augustus 2008 of eind augustus 2008 op de bus gewelddadig geduwd werd door een vrouw die u eveneens beledigde. In de avond op diezelfde dag bent u omwille van klachten naar het ziekenhuis gegaan waar u de volgende dag uw ongeborne baby hebt verloren (CGVS I, p. 18-20). Uit uw medisch attest blijkt echter dat u op 25 september 2008 een miskraam hebt gekregen, toen u 12 tot 13 weken zwanger was. Toen u werd gewezen op het feit dat uit uw medisch attest blijkt dat u op een ander, later tijdstip een miskraam zou hebben gehad, antwoordde u dat u zich misschien hebt vergist. Toen u opnieuw werd gevraagd wanneer dit incident op de bus dan gebeurd was waarna u een miskraam hebt gekregen, bleef u het antwoord schuldig (CGVS I, p. 20). Hoe dan ook vormen uw medische attesten geen sluitend bewijs van de omstandigheden die tot uw miskraam zouden hebben geleid. Voorts is het uiterst opmerkelijk dat uw zoon niet op de hoogte bleek te zijn van de miskraam die u had opgelopen nadat u door een vrouw op de bus werd geduwd (CGVS zoon, p. 4-5, 12, 22). Hoewel u uw zoon in die periode hierover niets vertelde, verklaarde u hem nadien nochtans wel te hebben ingelicht over uw miskraam (CGVS II, p. 6).

Verder verklaarde u ongeveer drie jaar lang officieel te hebben gewerkt bij het bedrijf 'AO Tartyp' in Almaty. U kende geen problemen op uw werk tot in december 2009 het hoofd van de afdeling waar u werkte werd vervangen door een persoon die u onder druk zette en u openlijk beledigde op basis van uw huidskleur. In dit verband schreef u een klachtennota dd. 16.12.2009 naar de voorzitter van het bedrijf, die u in het kader van uw asielaanvraag neerlegt. Er werd echter weinig ondernomen op basis van uw klacht. Omdat u de situatie op uw werk niet langer volhield nam u in juni 2010 zelf ontslag op uw

werk (CGVS I, p. 10-12, 17-18). Zij opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat uw zoon helemaal niet op de hoogte bleek te zijn van de problemen die u zou hebben gekend op uw werk. Zo wist hij niet waarom u gestopt bent met uw werk in het bedrijf waar u werkte, noch of u überhaupt problemen hebt gekend op uw werk (CGVS zoon, p. 10). Het is niet aannemelijk dat u uw zoon niet zou hebben ingelicht over dit element, dat zich immers korte tijd voor uw verklaarde vertrek uit uw land voordeed en dat deel uitmaakt van de kern van uw asielrelaas, aangezien jullie samen jullie herkomstland, jegens hetwelke jullie een ernstige vrees koesteren, zijn uitgevlucht, om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming. U verklaarde verder dat het heel moeilijk is om in Kazachstan officieel werk te vinden, omdat dergelijke jobs doorgaans voorbehouden worden voor etnische Kazachen en je, behoudens met behulp van een kennis, weinig kans maakt aangenomen te worden (CGVS I, p. 11-12, 17-18). U verklaarde dat u op uw werk voordien werd aangenomen met behulp van een kennis, die toen de voorzitter van het bedrijf was. Dankzij deze persoon kende u bovendien geen problemen op uw werk totdat de voorzitter en het bestuur van het bedrijf in de loop van het jaar 2009 vervangen werd. Het is in dit verband uiterst opmerkelijk dat u zich de naam niet herinnerde van deze persoon (CGVS I, p. 10-12). Uit de gegevens in uw werkboekje blijkt bovendien dat u sinds 1990 steeds officieel hebt kunnen werken in Kazachstan. Ten slotte verklaarde u sinds het indienen van uw ontslag bij 'AO Tarty' niet meer te hebben uitgekeken naar een andere baan (CGVS I, p. 18). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u omwille van uw Russisch-Afrikaanse origine niet aan een baan zou kunnen komen in uw herkomstland.

Daarnaast verklaarden u en uw zoon in jullie woonplaats in Almaty problemen te hebben ondervonden met jullie buurman. Hij zou op u gevloekt hebben en u vernederd hebben, omwille van uw huidskleur. Uw zoon verklaarde dat jullie buurman ook regelmatig op de muren klopte en voor kleinigheden steeds de politie opriep (CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 7; CGVS zoon, p. 16). In dit verband raadpleegde u een advocaat die in uw naam in juni 2009 een klacht indiende tegen uw buurman bij de rechtbank (CGVS I, p. 15-16). U kon echter niet hard maken dat u in verband met jullie problemen met uw buurman effectief een klacht trachtte in te dienen bij de rechtbank. Hoewel u een brief voorlegde van uw advocaat waarin vermeld wordt dat uw klacht niet werd aanvaard, slaagde u er echter niet in de registratie van uw klacht of de weigeringsbeslissing van de rechtbank neer te leggen (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 7). De brief van uw advocaat, waarin overigens niet gespecificeerd wordt door welke instantie uw klacht onderzocht werd en besloten werd er geen gevolg aan te geven, kan dan ook louter op uw vraag neergeschreven zijn. In dit verband is het tevens uiterst opmerkelijk dat uw zoon niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat u in verband met jullie problemen met jullie buurman een klacht hebt trachten in te dienen (CGVS zoon, p. 22). Evenzeer is het opmerkelijk dat uw zoon zich de naam van jullie buurman met wie jullie steeds problemen kenden niet kon herinneren (CGVS zoon, p. 16). Hoe dan ook kunnen deze verbale uitlatingen van uw buurman jegens u en uw zoon, hoe laakbaar zij ook mogen wezen, niet worden beschouwd als een ernstig gevaar voor het leven, vrijheid en/of fysieke integriteit van u en uw zoon.

Voorts verklaarden u en uw zoon dat onbekenden op de deur van jullie appartement een racistische boodschap hadden geschreven. U verklaarde dat dit gebeurde op 14 april 2010. Hierna deed uw moeder beroep op een private veiligheidsdienst die jullie in geval van problemen konden oproepen en in welk kader een alarmsysteem bij jullie thuis werd geplaatst (CGVS I, p. 20-21; CGVS II, p. 2-3; CGVS zoon, p. 12-13, 15-16). In dit verband legde u een attest voor van de betreffende veiligheidsdienst, waarin vermeld wordt dat deze dienst voor de veiligheid van jullie appartement instond van 16 april 2010 tot 1 september 2010, alsook een brief van de voorzitter van de wijkdienst dd. 15.04.2010 waarin deze bevestigt dat vernederende woorden op de deur van jullie appartement werden geschreven. Toen u op het Commissariaat-generaal meermaals werd gevraagd wat er dan letterlijk op jullie deur werd geschreven, antwoordde u dat men er de beledigende woorden 'neger', 'zwarte snuit' en/of 'zwart monster' had opgeschreven (CGVS II, p. 2). Waar u op het Commissariaat-generaal aanvankelijk nog weigerde te vertellen wat er toen op jullie deur geschreven werd, omdat het zulke beledigende woorden waren die u niet in de mond wilde nemen, verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) echter spontaan welke boodschap toen op jullie deur geschreven werd. De boodschap zoals u die weergaf op de DVZ komt echter niet overeen met uw antwoord op het Commissariaat-generaal. Op de DVZ verklaarde u immers dat men op jullie deur geschreven had 'dat jullie moesten terugkeren naar Afrika, omdat zij anders jullie hoofden zouden vermorzelen' (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Uw zoon wist in dit verband opmerkelijk genoeg niet meer wat er toen op jullie deur werd geschreven (CGVS zoon, p. 15). Uw zoon wist evenmin met wat voor materiaal op jullie deur werd geschreven, noch wie de boodschap er af heeft gehaald (CGVS zoon, p. 15-16). Dit is des te opmerkelijker aangezien u verklaarde dat men deze boodschap had aangebracht met zwarte verf en de wijkdienst klusjesmannen inschakelde om de verf er weer af te halen (CGVS II, p. 2). Uw zoon wist bovendien niet meer wanneer onbekenden een vernederende boodschap op jullie deur hadden geschreven. Hij verklaarde zowaar dat dit misschien vier jaar geleden gebeurde, d.i. in 2008 of 2009,

hoewel u verklaarde dat dit kort voor jullie vlucht, op 14 april 2010, gebeurde (CGVS II, p. 2; CGVS zoon, p. 16). U verklaarde verder dat in jullie appartement een speciaal alarmsysteem werd geplaatst waarmee jullie de werknemers van de private veiligheidsdienst met wie uw moeder een overeenkomst had gesloten konden oproepen (CGVS I, p. 21). Uw zoon verklaarde evenwel dat jullie hen in geval van problemen konden oproepen, doch bleek hij opmerkelijk genoeg niet op de hoogte te zijn van de plaatsing van een alarmsysteem in jullie appartement (CGVS zoon, p. 13). Voorts kon uw zoon zelfs bij benadering niet zeggen vanaf wanneer uw moeder een beroep deed op deze veiligheidsdienst en tot wanneer zij tot jullie beschikking stonden (CGVS zoon, p. 12-13). Ook u wist niet te preciseren tot wanneer zij precies in dienst werden genomen, hoewel u verklaarde dat de overeenkomst voor jullie vertrek beëindigd werd (CGVS I, p. 21). Uw zoon wist daarnaast niet of u de medewerkers van deze dienst ooit hebt opgeroepen (CGVS zoon, p. 13). Daar ook deze elementen deel uitmaken van de kern van jullie asielrelaas kan redelijkerwijze van u en uw zoon worden verwacht dat jullie hieromtrent gedetailleerde en coherente informatie konden verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt niet alleen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas, maar ook de waarachtigheid van de documenten die u in dit verband neerlegde, onderuit gehaald.

Voorts bleef uw zoon onaannemelijk vaag met betrekking tot de problemen die u persoonlijk zou hebben gekend en de stappen die u zou hebben ondernomen tegen jullie problemen. Zo wist uw zoon geenszins welke individuele problemen u in Kazachstan hebt gekend. Hij vertelde wel dat ook u omwille van uw huidskleur werd bekeken en dat jullie soms samen door medeburgers werden 'aangevallen'. Verder wist hij echter niet welke persoonlijke vervolgingsfeiten u in het kader van uw asielaanvraag aanhaalt (CGVS zoon, p. 22). Zo wist hij niet welke documenten u in verband met uw persoonlijke problemen in het kader van uw asielaanvraag voorlegde en bleek hij geenszins op de hoogte te zijn van de problemen die u ondervond op uw werkplaats waarna u uw ontslag indiende en de miskraam die u kreeg nadat u geduwd was geweest door een vrouw op de bus (CGVS I, 10-12, 17-20; CGVS zoon, p. 4-5, 10, 12, 22). Uw zoon verklaarde aanvankelijk te menen dat u omwille van jullie problemen in Kazachstan ooit een officiële klacht indiende. Hij wist echter hoegenaamd niet hoeveel klachten u zou hebben ingediend, noch naar aanleiding van wat u dan een klacht zou hebben ingediend of tegen wie u een klacht zou hebben ingediend. Nadien verklaarde hij dan weer niet te weten of u al dan niet een klacht hebt ingediend, maar hij vermoedde dit wel. Hij vermoedde dat u ooit een klacht hebt ingediend naar aanleiding van een incident dat hem was overkomen, doch wist hij hoegenaamd niet naar aanleiding van welk(e) incident(en) dit zou kunnen geweest zijn (CGVS zoon, p. 22). Ook u bleek onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn van de individuele problemen van uw zoon. Zoals vermeld is het uiterst opmerkelijk dat u verklaarde zich niet te herinneren wat uw zoon was overkomen in 2005 waardoor hij een hoofdtrauma opliep en een week in het ziekenhuis werd opgenomen, waar hij een medisch attest dd. 15.11.2005 van neerlegt (CGVS I, p. 21-22; CGVS II, p. 3-4). Daarnaast wist u niet of uw zoon nog problemen heeft gekend met dezelfde jongeren van zijn eerste school die lijm in zijn oog hadden gedaan, noch of hij ook op de militaire sportschool, waar hij het laatst school liep en in het volleybalteam speelde, bepaalde problemen heeft gekend, noch of hij na het steekincident in november 2008 nog gelijkaardige problemen heeft gekend met medeburgers (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 4-6). Ter verklaring van jullie onwetendheid met betrekking tot elkaars individuele problemen gaven jullie aan dat jullie deze zaken niet bespraken (CGVS I, p. 9, CGVS zoon, p. 16; CGVS II, p. 5-6). Dit is in deze door u beschreven precarie situatie echter niet aannemelijk en neemt bijgevolg niet weg dat verwacht kon worden dat u en uw zoon meer informatie konden verschaffen met betrekking tot elkaars individuele problemen, te meer aangezien een beslissing om uw herkomstland te verlaten, jegens hetwelke jullie een ernstige vrees zouden koesteren, om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming en een heel nieuw leven op te bouwen in een vreemd land, een dergelijke ingrijpende beslissing betreft. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder ondermijnd.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd, daar enkele tegenstrijdigheden werden opgemerkt tussen uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal, en tussen uw onderlinge verklaringen op het Commissariaat-generaal, aangaande de stappen die u zou hebben ondernomen in verband met jullie problemen. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u in verband met jullie problemen slechts één keer een officiële, schriftelijke klacht trachtte in te dienen, namelijk tegen uw buurman met wie u problemen ondervond. Deze klacht werd door uw advocaat ingediend bij de rechtbank. Daarnaast hebt u omwille van andere problemen geen officiële klachten trachten in te dienen, noch werd enig ander probleem door uw autoriteiten schriftelijk geregistreerd (CGVS I, p. 15-17, 20-21; CGVS II, p. 6-7). In verband met de problemen met uw buurman verklaarde u aanvankelijk dat wanneer u de politie opriep deze wel langs kwam maar uiteindelijk niets registreerde, omdat uw buurman zich in dergelijke gevallen gedeisd hield (CGVS I, p. 16). Nadien verklaarde u daarentegen dat u de politie nooit hebt opgeroepen, hoewel u aan de wijkagent wel over uw problemen vertelde wanneer deze persoon langs kwam. Hoe dan ook verklaarde

u de politie nooit te hebben benaderd om er omwille van jullie problemen een klacht in te dienen (CGVS I, p. 15-17; CGVS II, p. 6-7). Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat jullie verschillende keren naar de politie stapten, die jullie klachten telkens slechts samengevat registreerde, maar nooit iets ondernam (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u met uw eerdere verklaringen op de DVZ werd geconfronteerd, antwoordde u dat u altijd hetzelfde hebt verklaard, namelijk dat u uiteraard op de politie een beroep hebt gedaan, maar dat zij geen maatregelen namen zolang niets ernstig gebeurd was (CGVS II, p. 7), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins opheft. Aangezien ook dit element de kern van uw asielrelaas raakt, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent coherente en consistente informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder aangetast.

Ten slotte zij opgemerkt dat vermoed wordt dat u en uw zoon jullie Kazachse internationale paspoorten, waarvan jullie verklaarden dat deze in Frankrijk, toen jullie onderweg waren naar België, werden gestolen (CGVS I, p. 13; CGVS zoon, p. 5), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden. Het is vooreerst opmerkelijk dat net jullie internationale paspoorten in Frankrijk werden gestolen, doch niet al jullie andere documenten die jullie onderweg naar België bij zich hadden. Bovendien wist u noch uw zoon waar in Frankrijk deze documenten gestolen werden. U heeft ook geen enkele poging ondernomen om er aangifte te doen van het verlies van jullie paspoorten. U verklaarde dat dit u problemen zou bezorgen, omdat niemand, gelet op de huidskleur van u en uw zoon, zou geloven dat jullie Kazachse staatsburgers zijn (CGVS I, p. 13-14, 23). U was nochtans wel in het bezit van de Kazachse identiteitskaarten van u en uw zoon, waarmee u dit perfect kon aantonen. Tevens legden u en uw zoon onaannemelijk vage en tegenstrijdige verklaringen af over jullie reisdocumenten. Zo verklaarde u zich vooreerst niet te herinneren of er voor uw reis naar België een visum in uw reispaspoort stond (CGVS I, p. 14), hoewel u op de DVZ wel nog verklaarde dat uw paspoort een visum bevatte (DVZ, verklaring, vraag 21). Toen u met uw eerdere verklaring op de DVZ werd geconfronteerd, bevestigde u dat u voor uw reis naar België een visum had (CGVS I, p. 14). U wist opmerkelijk genoeg niet of ook uw zoon een visum had, hoewel u vermoedde van wel (CGVS I, p. 15). Uw zoon wist wel te antwoorden dat zijn internationaal paspoort een visum bevatte (CGVS zoon, p. 5). U noch uw zoon wist echter door welk land jullie visa werden uitgereikt, noch wat voor soort visa dit waren. U verklaarde dat uw visum door een kennis werd geregeld en dat u het visum zelf niet hebt bekeken (CGVS I, p. 14; CGVS zoon, p. 5). Deze uitleg is niet aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strenge identiteitscontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is in dit verband dan ook onwaarschijnlijk dat u en uw zoon, die de EU per luchtverkeer via Frankrijk zijn binnengekomen (CGVS I, p. 13-15, 23-24; CGVS zoon, p. 5-6, 13), de gegevens van het reisdocument dat voor jullie afreis naar België gebruikt werd niet zouden kennen. Al deze elementen doen het vermoeden ontstaan dat u en uw zoon jullie Kazachse internationale paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden. Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder ondermijnd. Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u en uw zoon in het kader van jullie asielaanvraag neergelegde documenten (jullie Kazachse identiteitskaarten, jullie geboorteaktes met apostilles, uw doopakte, uw scheidingsakte met apostille, een attest van uw huwelijksbekwaamheid, een attest ter bevestiging van uw huwelijksregistratie en echtscheiding, uw Kazachs werkboekje, een Belgisch geboorteregistratiebewijs van uw tweede zoon, en een brief van het OCMW van Mortsel met een verzoek voor materiële opvang) zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw zoon, uw doopsel, uw huwelijk en echtscheiding, uw loopbaan, de geboorte van uw tweede zoon in België, en uw verzoek tot materiële opvang, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

De overige internetdocumentatie die u neerlegde bevat verder informatie over het bestaan van terrorisme en islamitisch extremisme in Kazachstan, over Chelakh Vladislav, een grenswachter uit Kazachstan die ervan beschuldigd werd 14 andere grenswachters te hebben omgebracht tijdens de uitvoering van zijn militaire dienstplicht, over een incident waarbij twee politieagenten in Kazachstan beschuldigd werden van het slaan en van een poging tot aanranding van twee etnisch

Kaukasische jongens, een onderzoeksrapport over arbeidsmigratie in Kazachstan en een internetartikel over de wetgeving met betrekking tot de vrijheid van religie in Kazachstan. De inhoud van deze stukken wordt evenmin weerlegd. Zij houden echter geen rechtstreeks verband met de door u en uw zoon aangehaalde vervolgingsfeiten die betrekking hebben op jullie persoon.

Daar het asielrelaas van u en uw zoon, B. S. (O.V. 6.671.399), volledig verbonden is (CGVS I, p. 7; CGVS zoon, p. 4), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zoon, B. S. (O.V. 6.671.399), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn moeder B. O. Hij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 112 678 van 24 oktober 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van B. O. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Aangaande de vaststelling van de commissaris-generaal in zijn beslissing dat er geen sprake is van een wijdverspreide of aanhoudende maatschappelijke discriminatie ten opzichte van mensen van Russische of Afrikaanse origine, voert verzoekster in haar verzoekschrift van 10 juni 2013 aan dat haar asielrelaas op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld en dat algemene informatie over de situatie in een land niet mag leiden tot conclusies over individuele gevallen. Zij stelt dat het juist op basis is van individuele gevallen, dat algemene uitspraken over de situatie in een bepaald land dienen tot stand te komen.

Betreffende de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster en haar zoon over het incident naar aanleiding waarvan hij een schedeltrauma en hersenschudding opliep, laat zij thans gelden dat de verklaringen van haar zoon omtrent de schedeltrauma, de hersenschudding en de daaropvolgende hospitalisatie niet erg accuraat kunnen zijn, (zie het verzoekschrift, p. 4) "precies omwille van de aard van zijn verwondingen die geheugenverlies en verminderde oriëntatie in tijd en ruimte tot gevolg kunnen gehad hebben"

Zij wijst erop dat hij overigens zelf aangaf dat hij het zich niet precies herinnerde en herhaalt kort haar versie van de feiten, m. n. dat zij tijdens het incident in Astana was voor werk en dat zij na haar terugkeer, haar zoon de laatste dag van zijn hospitalisatie heeft bezocht en aldus niet zelf de ambulance heeft gebeld.

Tegen de motivering in de bestreden beslissing dat noch verzoekster, noch haar zoon het incident waarbij haar zoon een hersenschudding opliep, konden situeren in de tijd, dat verzoekster en haar zoon tegenstrijdige verklaringen aflegden over het aantal keer dat de zoon langer dan een dag in het ziekenhuis had verbleven en het aantal dagen dat hij naar aanleiding van het incident waarbij hij een hersenschudding opliep, in het ziekenhuis had doorgebracht, dat verzoekster en haar zoon geen enkele andere medische attesten voorleggen van de verklaarde ziekenhuisbezoeken van haar zoon naar aanleiding van de meerdere hoofdtrauma's die hij naar eigen zeggen opliep nadat hij geslagen werd, en dat het attest van 15 november 2005 geen uitsluitel biedt over de omstandigheden waarin haar zoon de hersenschudding opliep, voert verzoekster aan dat de verklaringen van haar zoon omtrent de opgelopen hersentrauma's precies door de aard van de verwondingen niet accuraat kunnen zijn.

Zij wijst er verder op dat zij en haar zoon verschillende medische getuigschriften voorlegden die zij uit Kazachstan hadden meegebracht en dat zij de precieze data van de gebeurtenissen die de aanleiding

waren voor medische verzorging goed kende, nadat zij deze documenten had doorgenomen "met het oog op haar verzoek".

Zij acht het dan ook aannemelijk dat zij in de latere verhoren niet meer zeker was over deze data "omdat zij dan niet opnieuw de attesten in kwestie had bekeken daags voor het verhoor" (zie het verzoekschrift, p. 5). Zij benadrukt verder dat de gebeurtenissen dateren van meer dan zeven jaar geleden, "zodat het normaal is dat de juiste opeenvolging van de gebeurtenissen niet meer zo duidelijk voor ogen staat" (zie het verzoekschrift, p. 5).

Tegen de overweging van de commissaris-generaal dat haar zoon niet weet welke jongeren de lijm in zijn oog hebben gewreven en zodoende schade aan zijn linkeroog veroorzaakten, noch of zij voor hun wandaad werden bestraft en de overweging dat de zoon van verzoekster nadien niet meer in aanraking kwam met deze jongeren en dat hij in zijn laatste school geen problemen kende omwille van zijn huidskleur, waardoor de pesterijen op zijn eerste school niet kunnen worden beschouwd als een aanhoudend en systematisch gevaar voor zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit, brengt verzoekster in dat haar zoon, zoals hij verklaarde wél degelijk meer dan andere kinderen, werd geviseerd omwille van zijn huidskleur. Zij wijst er tevens op dat lijm in een oog spuiten, niet bepaald "een licht incident" is.

Met betrekking tot de weerhouden tegenstrijdige verklaringen van verzoekster en haar zoon aangaande de steekwonde in zijn linkerdij, de vaststelling dat haar zoon niet wist of er naar aanleiding van deze gebeurtenis een klacht werd ingediend en de vaststelling dat het medisch attest louter bevestigt dat hij een steekwonde heeft opgelopen, doch geen uitsluitel geeft over de omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen, laat verzoekster gelden dat haar verklaring de beweerde ongerijmdheid wel degelijk opheft. Zij licht toe dat zij naar aanleiding van de kwetsuur van haar zoon luid heeft geroepen, waarop een ziekenwagen is gekomen wat haar zoon heeft geïnterpreteerd als zou zij de bewaking van de markt hebben opgeroepen, "wat aannemelijk is gezien het feit dat even later een ambulance arriveerde" (zie het verzoekschrift, p. 6).

Verzoekster wijst erop dat ook niet mag vergeten worden dat haar zoon op het ogenblik van de feiten slechts 16 jaar oud was. Zij erkent dat het medisch attest geen sluitend bewijs vormt, doch stelt dat dit begin van bewijs samen met andere bewijzen moet worden beoordeeld.

De motivering dat noch verzoekster, noch haar zoon enig objectief element aanbrengen waaruit zou blijken dat hij effectief werd opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen, dat zij en haar zoon in dit verband tegenstrijdige verklaringen aflegden en dat zij ook de mogelijkheden om zijn legerdienst te vermijden, onvoldoende onderzocht hebben, tracht verzoekster te weerleggen door te verwijzen naar het feit dat haar zoon opgeroepen werd voor een medisch onderzoek met het oog op zijn dienstplicht, wat haar zoon verkort zou hebben weergegeven door te bevestigen dat hij was opgeroepen.

Verder meent zij dat het volstaat te weten dat er geen speciale redenen zijn waarom haar zoon zou worden vrijgesteld van de legerdienst om ervan uit te gaan dat hij inderdaad zijn legerdienst moest doen. Volgens haar volstaat het even goed te weten dat het zich vrijkopen van legerdienst zeer duur is, "wat een algemeen gerucht kan zijn", om te besluiten dat men er met de eigen gekende financiële middelen niet in slaagt om dit te realiseren. Tenslotte stelt zij dat men er beter aan doet het land te ontvluchten nu het nog kan, terwijl hij eens opgeroepen, en meer kans bestaat dat hij het land van herkomst niet meer kan verlaten.

Aangaande haar tegenstrijdige verklaringen over het miskraam stelt verzoekster dat zij zich eenvoudigweg één maand vergist heeft en dat zij, geconfronteerd met het feit dat het medisch attest september 2008 vermeldt als datum van haar miskraam, zij niet meteen begreep dat de reden voor de ogenschijnlijke tegenspraak het feit was dat zij bij vergissing augustus in plaats van september had opgegeven. Zij voert aan dat dit reden is waarom zij het antwoord schuldig bleef.

Zij stelt dat zij haar zoon effectief nooit heeft ingelicht over haar miskraam vóór zij naar België zijn gekomen, "maar dat dit niet in tegenspraak is met het feit dat haar zoon volgens het CGVS niet op de hoogte zou zijn van haar miskraam, vermits men dit nooit rechtstreeks aan haar zoon gevraagd heeft, maar dit enkel heeft afgeleid uit zijn antwoorden op vragen betreffende het feit of hij op de hoogte was van de relaties van zijn moeder en van medische incidenten met betrekking tot zijn moeder, waarbij hij in de eerste plaats aan verwondingen heeft gedacht, en niet aan de miskraam" (zie het verzoekschrift, p. 7).

Tegen de argumentatie van de commissaris-generaal dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar Russisch-Afrikaanse origine niet aan een baan zou kunnen komen in haar land van herkomst, voert verzoekster aan dat zij haar zoon steeds heeft willen sparen en hem om die reden niet heeft willen belasten met problemen van raciale aard op haar werk. Verder stelt zij dat de voorzitter van het bedrijf die haar aan werk heeft geholpen, uit haar gezichtsveld is verdwenen zodat zijn naam haar niet onmiddellijk meer te binnen viel. Zij verklaart dat zij verder geen kennissen meer heeft die haar aan werk zouden kunnen helpen en vermits men zonder hulp van kennissen niet aan werk kan geraken, het geen zin heeft om te solliciteren.

Verzoekster is het evenmin eens met de vaststelling dat haar problemen met haar buurman niet kunnen worden beschouwd als een ernstig gevaar voor het leven, de vrijheid en/of fysieke integriteit van haar en haar zoon.

Zij stelt dat de officiële demarches t.a.v. de overheid in verband met haar buurman, door haar advocaat gebeurden zodat zij enkel over de briefwisseling met haar advocaat beschikt. Zij erkent dat dit geen sluitend bewijs vormt, doch stelt dat dit een begin van bewijs is dat naast de andere schriftelijke bewijsstukken moet worden gelegd. Zij stelt ook dat zij haar zoon niet wilde belasten met problemen en hem daardoor niet heeft gesproken over de klacht. Zij stelt dat haar zoon zich niet heeft moeten bezighouden met de klacht “en daarom zich niet op de hoogte heeft moeten stellen van de naam van de buurman” (zie het verzoekschrift, p. 9). Verzoekster erkent dat de problemen met haar buurman inderdaad niet levensbedreigend zijn, doch meent dat zij een illustratie vormen van het racistisch klimaat waarmee zij en haar zoon in hun land geconfronteerd werden.

Betreffende de argumentatie van de bestreden beslissing dat verzoekster en haar zoon er niet in slaagde gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen over het incident waarbij een racistische boodschap op de deur van het appartement werd geschreven, laat verzoekster gelden dat het verhoor op het Commissariaat-generaal bijna twee en een half jaar na dat van de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond. Zij stelt dat zij tijdens haar verblijf in België is gaan realiseren hoe beledigend de woorden op haar deur waren “en zij daarom die woorden niet graag luidop herhaalde op het CGVS, dat zij dan ook diegene ervan heeft weergegeven die het minst kwetsend waren” (zie het verzoekschrift, p. 10).

Zij meent dan ook dat zij zich niet heeft tegengesproken met betrekking tot het geschrijf op de deur, maar dat zowel de bewoordingen die zij aanhaalde op de Dienst Vreemdelingenzaken, als die op het Commissariaat-generaal, op de deur geschreven stonden. Het feit dat haar zoon dit vier jaar eerder situeerde, is volgens haar te wijten aan de vaststelling dat het voorval zich al lang vóór het verhoor voordeed en zij haar zoon niet nauw betrokken heeft bij de overeenkomst met de veiligheidsdienst en bij de installatie van het alarm, zodat hij er niet veel van afweet.

Aangaande de gebrekkige kennis van verzoekster en haar zoon over elkaars individuele problemen, verklaart verzoekster dat heel wat gebeurtenissen reeds in een ver verleden liggen en dat haar zoon toen nog een kind was, met wie zij geen open gesprek over haar problemen voerde.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden tussen haar eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal, alsook tussen haar onderlinge verklaringen op het Commissariaat-generaal aangaande de stappen die zij ondernomen heeft in verband met hun problemen, erkent zij dat zij slechts één keer een schriftelijke klacht heeft trachten in te dienen via haar advocaat, dat zij de andere keren naar de politie is geweest die echter niets ondernam. Zij stelt dat de reactie van de politie zo miniem was dat ze dat niet als een poging tot klacht heeft beschouwd.

Dat verzoekster en haar zoon hun internationale paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties, is volgens verzoekster slechts een vermoeden. Zij voert aan dat zij naar waarheid heeft verteld dat hun paspoorten in Frankrijk werden gestolen.

Zij vraagt de Raad de bestreden beslissing te hervormen en van haar hoedanigheid van vluchteling te erkennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal. In ondergeschikte orde vraagt zij om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Uit verzoeksters verklaring blijkt dat zij en haar zoon, B. S. in Kazachstan het slachtoffer zijn geweest van ernstige en cumulatieve discriminatie omdat zij tot een etnische minderheid behoren.

Verzoekster verklaarde dat zij en haar zoon in Kazachstan het slachtoffer waren van racisme en discriminatie vanwege (Kazachse) medeburgers, omwille van hun gemengde Russisch-Afrikaanse origine. Zo werden zij door hen aangekeken en beledigd.

Verzoeksters zoon zou ook regelmatig het slachtoffer zijn geweest van fysiek geweld vanwege (Kazachse) medeburgers (zie haar verhoorverslag van 7 november 2012 (CGVS I), p. 7,8, 10-12, 15-23; haar verhoorverslag van 7 december 2012 (CGVS II), p. 2-6; zie verhoorverslag zoon, p. 14-15, 17-22).

De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt haar vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat vertegenwoordigers van minderheidsgroepen in Kazachstan een situatie van relatieve gelijkheid en non-discriminatie beschrijven op het vlak van tewerkstelling in de private sector, op het vlak van toegang tot diensten en in het algemene maatschappelijke leven. De VN-expert voor minderheidsaangelegenheden merkt op dat de Kazachse overheid ook inspanningen doet op het vlak van onderwijsbeleid ten aanzien van minderheidsgroepen. Etnische spanningen of nationalistisch geïnspireerd geweld tegen minderheden zijn zeldzaam en sporadisch en wijzen niet op een groot risico op aanhoudend etnisch geweld. In de beschikbare rapporten wordt verder geen melding gemaakt van andere problemen voor etnische minderheden in het algemeen, of voor etnische Russen of Afrikanen in het bijzonder. Volgens de Kazachse mensenrechtenorganisatie 'International Bureau for Human Rights and Rule of Law', gevestigd in Almaty, zijn er geen problemen van vervolging of discriminatie ten opzichte van personen van Afrikaanse origine in Kazachstan. Er bestaan geen xenofobe skinhead-groeperingen die mensen van andere origine aanvallen zoals dit het geval is in de Russische Federatie (cf. VN: 'Report of the independent expert on minority issues. Mission to Kazakhstan' (2010); antwoorddocument CEDOCA dd. 01.03.2013). Hoewel het mogelijk is dat etnische Russen of Afrikanen in Kazachstan te maken krijgen met daden van racisme en discriminatie door medeburgers meent de Raad op basis van de beschikbare informatie dat er geen sprake is van een wijdverspreide of aanhoudende maatschappelijke discriminatie ten opzichte van mensen van Russische of Afrikaanse origine.

Daarom kunnen de loutere Russisch-Afrikaanse origine van verzoekster en haar zoon en hun herkomst uit Kazachstan op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

Er dient dan ook te worden besloten dat de situatie die verzoekster beschrijft, namelijk het feit dat zij en haar zoon in Kazachstan het slachtoffer zouden zijn van ernstige en voortdurende discriminatie omwille van hun Russisch-Afrikaanse origine, niet in overeenstemming is met de objectieve informatie over de situatie van etnische minderheden in Kazachstan. De rapporten waarop de Raad deze beoordeling steunt, beschrijven de toestand in Kazachstan; het is aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat

zijn specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie, waarin verzoekster in casu echter niet geslaagd is.

Verzoekster reageert op bovenstaande vaststelling door te stellen dat haar asielrelaas op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld en dat algemene informatie over de situatie in een land niet mag leiden tot conclusies over individuele gevallen. Zij stelt dat het juist op basis van individuele gevallen is dat algemene uitspraken over de situatie in een bepaald land dienen tot stand te komen.

De Raad repliceert dat, gelet op het feit dat op basis van objectieve informatie uit het administratief dossier -waarvan de erin opgenomen gegevens door verzoekster in haar verzoekschrift niet worden betwist-, blijkt dat haar loutere Russisch-Afrikaanse origine van verzoekster niet afdoende is om als vluchteling te worden erkend, en dat zij aldus dient aan te tonen dat haar eigen situatie afwijkt van deze algemene beoordeling. Verzoeksters relaas wordt aldus wel degelijk beoordeeld op basis van haar individuele asielrelaas.

Aangaande de problemen die haar zoon zou gekend hebben legde hij vooreerst een medisch attest van 15 november 2005 voor aangaande zijn ziekenhuisopname van 8 november tot 15 november 2005, ten gevolge van een schedeltrauma en hersenschudding die hij opliep nadat hij naar eigen zeggen door onbekenden werd aangevallen op straat (zie zijn verhoorverslag van 7 december 2012, p. 17).

Het blijkt dat verzoekster en haar zoon echter onaannemelijk vage en onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande dit incident.

Zo herinnerde verzoekster zich niet wat er toen gebeurd was waardoor haar zoon een hersenschudding opliep en een week in het ziekenhuis werd opgenomen.

Verzoekster verklaarde dat zij toen niet thuis was maar zich op dat moment beroepshalve in Astana, provincie Akmola, bevond en dat haar moeder toen voor haar zoon heeft gezorgd. Verzoekster verklaarde dat er allerlei zaken op school gebeurden maar dat zij zich niet precies kan herinneren wat en waar, waarna haar zoon met een hersenschudding in het ziekenhuis werd opgenomen (zie verhoorverslag van 7 november 2012, p. 22; zie verhoorverslag van zoon, p. 17).

Haar zoon sprak echter niet over een incident op school, maar verklaarde dat hij toen werd geslagen met een voorwerp door onbekenden op straat. Hij verklaarde verder dat hij zich na dit incident meteen naar huis begaf, waar verzoekster zich bevond en zij vervolgens een ambulance had opgeroepen (zie zijn verhoorverslag, p. 17-18).

Uit verzoeksters verklaring blijkt echter dat zij zich op dat moment in Astana bevond voor haar werk. Verzoekster verklaarde dat zij daar door haar moeder werd opgebeld die haar het nieuws vertelde, waarna zij meteen naar Almaty is vertrokken waar zij haar zoon in het ziekenhuis aantrof (zie verhoorverslag van 7 november 2012, p. 22; zie verhoorverslag van 7 december 2012, p. 3, 4). Geconfronteerd met de verklaring van haar zoon dat hij na dit incident naar huis ging waar verzoekster vervolgens een ambulance opriep, ontkende zij dit (zie verhoorverslag van 7 december 2012, p. 4), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel versterkt.

Haar zoon verklaarde verder dat hij tijdens zijn ziekenhuisopname door zijn grootmoeder werd bezocht, doch niet door verzoekster zelf, omdat zij toen moest werken, hoewel hij zich dit niet precies herinnerde (zie zijn verhoorverslag, p. 18). Verzoekster verklaarde daarentegen dat zij haar zoon toen wel degelijk in het ziekenhuis bezocht.

Toen zij met de verklaring van haar zoon dat zij hem toen niet bezocht had, werd geconfronteerd, antwoordde zij dat hij dit waarschijnlijk vergeten is omdat het reeds lang geleden is (zie het verhoorverslag van 7 december 2012, p. 3, 4).

De Raad is van oordeel dat ook al gebeurde dit incident in het verleden, het uiterst opmerkelijk is dat de zoon van verzoeksters, in tegenstelling tot verzoekster zelf, verklaarde dat zij hem toen in het ziekenhuis niet heeft bezocht.

Verzoekster noch haar zoon, konden zich verder herinneren wanneer dit incident, waarbij hij een hersenschudding opliep en in het ziekenhuis belandde, precies gebeurde (zie haar verhoorverslag van 7 november 2012, p. 22; zie verhoorverslag zoon, p. 17).

Haar zoon verklaarde dat dit incident gebeurde na het voorval dat zich voordeed op school, toen leerlingen met chemicaliën in zijn oog hadden gespoten, waar hij eveneens een medisch attest van 26 maart 2006 van neerlegt (zie zijn verhoorverslag, p. 17).

Uit de door hem neergelegde attesten blijkt echter dat hij in november 2005 in het ziekenhuis werd opgenomen naar aanleiding van een hersenschudding en in maart 2006 aan zijn oog verzorgd werd. Toen haar zoon hierop gewezen werd, verklaarde hij het zich niet te herinneren (zie zijn verhoorverslag, p. 17, 19).

Verzoekster verklaarde aanvankelijk niet te weten wanneer haar zoon naar aanleiding van een hersenschudding in het ziekenhuis belandde (zie verhoorverslag van 7 november 2012, p. 22), hoewel zij tijdens haar tweede verhoor op 7 december 2012 op het Commissariaat-generaal aangaf dat dit in 2005 gebeurde (zie het verhoorverslag, p. 4).

Verzoeksters zoon verklaarde weliswaar dat hij buiten dit incident nog enkele keren langer dan een dag in het ziekenhuis werd opgenomen maar hij herinnerde zich echter niet naar aanleiding waarvan hij precies dan nog langer dan een dag in het ziekenhuis werd opgenomen (zie het verhoorverslag, p. 11). Aanvankelijk verklaarde hij naar aanleiding van een hoofdtrauma twee weken in het ziekenhuis te hebben verbleven (zie het verhoorverslag, p. 11). Nadien verklaarde hij niet te weten hoelang hij in het ziekenhuis had verbleven naar aanleiding van het incident waarop het medisch attest van 15 november 2005 betrekking heeft (zie het verhoorverslag, p. 18). Hij verklaarde dan weer dat hij meerdere keren omwille van de gevolgen van een hoofdtrauma, nadat hij werd geslagen, in het ziekenhuis belandde (zie het verhoorverslag, p. 18-19).

Verzoekster verklaarde daarentegen dat haar zoon behoudens deze ziekenhuisopname, waar het medische attest van 15 november 2005 op slaat, niet meer langer dan een dag in een ziekenhuis heeft verbleven (zie haar verhoorverslag van 7 december 2012, p. 4).

Hoe dan ook leggen verzoekster of haar zoon geen ander medisch attest voor van de verklaarde ziekenhuisopnames van haar zoon naar aanleiding van de meerdere hoofdtrauma's die hij naar eigen zeggen opliep nadat hij geslagen werd (zie zijn verhoorverslag, p. 18-19).

Daar dit element deel uitmaakt van de kern van hun asielrelaas, kon redelijkerwijze van verzoekster en haar zoon worden verwacht dat zij hieromtrent gedetailleerde en coherente informatie konden verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door hun aangehaalde vervolgingsfeiten waarvan haar zoon het slachtoffer zou zijn geweest, verder aangetast.

Bedoeld medische attest toont ten slotte louter aan dat de zoon een hersenschudding had opgelopen, waarna hij een week in het ziekenhuis werd opgenomen. Dit attest biedt echter geen uitsluitel over de omstandigheden waarin hij het letsel heeft opgelopen.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat de verklaringen van haar zoon omtrent zijn verwondingen en de daaropvolgende hospitalisatie, niet erg accuraat kunnen zijn, "precies omwille van de aard van zijn verwondingen die geheugenverlies en verminderde oriëntatie in tijd en ruimte tot gevolg kunnen gehad hebben" (zie het verzoekschrift, p. 4). Zij wijst erop dat hij zelf overigens aangaf dat hij het zich niet precies herinnerde en herhaalt kort haar versie van de feiten, m.n. dat zij tijdens het incident in Astana was voor werk en dat zij na haar terugkeer haar zoon de laatste dag van zijn hospitalisatie heeft bezocht en aldus niet zelf de ziekenwagen heeft opgeroepen.

Zij wijst er verder op dat zij en haar zoon verschillende gedateerde medische getuigschriften voorlegden die zij uit Kazachstan hadden meegebracht en dat zij de precieze data van de gebeurtenissen die de aanleiding waren voor medische verzorging goed kende, nadat zij deze documenten had doorgenomen "met het oog op haar verzoek". Zij acht het dan ook aannemelijk dat zij in de latere verhoren niet meer zeker is over deze data "omdat zij dan niet opnieuw de attesten in kwestie had bekeken daags voor het verhoor" (zie het verzoekschrift, p. 5). Zij benadrukt verder dat de gebeurtenissen dateren van meer dan zeven jaar geleden, "zodat het normaal is dat de juiste opeenvolging van de gebeurtenissen niet meer zo duidelijk voor ogen staat" (zie het verzoekschrift, p. 5).

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster geen enkel medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat haar zoon ten tijde van het afleggen van zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal op 7 december 2012 aan geheugenverlies en "verminderde oriëntatie in tijd en ruimte" leed. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat de tegenstrijdige verklaringen van haar zoon door dit geheugenverlies verklaard kunnen worden, zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies onverkort overeind blijven. Waar zij zich voor het overige louter beperkt tot het herhalen van haar eigen verklaringen, wijst de Raad wijst erop dat het louter herhalen van één versie van de feiten, die reeds ongeloofwaardig werd bevonden in de bestreden beslissing omwille van tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties, niet dienstig is om de motivering te weerleggen.

Met betrekking tot haar verweer dat zij de medische getuigschriften niet verder meer voor het verhoor had bekeken en dat er al enige tijd is verstreken sinds de gebeurtenissen plaatsvonden, is de Raad van oordeel dat dit enkel de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen bevestigt.

Indien haar zoon meermaals in het ziekenhuis belandde omwille van racistisch geïnspireerde incidenten, mag van verzoekster en haar zoon worden verwacht dat ze deze gebeurtenissen correct in de tijd kunnen plaatsen, zonder hiervoor eerst medische attesten te moeten raadplegen. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat

deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Het feit dat zij de medische attesten diende te raadplegen om meer accurate verklaringen af te leggen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het bestaan van de ingeroepen gebeurtenissen.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster geen verweer biedt tegen de vaststelling dat zij de aanleiding van de hersenschudding van haar zoon niet kende, noch van de plaats waar die gebeurtenis zich voordeed. Gelet op de ernst van de gebeurtenis, mag van verzoekster worden verwacht dat zij ook weet hoe haar zoon die hersenschudding opliep.

Zij betwist bovendien niet dat het medisch attest van 15 november 2005 geen uitsluitel biedt over de omstandigheden waarin haar zoon zijn hersenschudding opliep.

De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar zoon meerdere keren omwille van zijn huidskleur werd aangevallen en in het ziekenhuis belandde.

Daarnaast legde verzoeksters zoon een medisch attest van 26 maart 2006 voor, waarin melding wordt gemaakt van een chemische brandwonde aan de conjunctiva en het hoornvlies van zijn linkeroog. Jongeren van de Kazachse afdeling van zijn eerste school hadden lijm in zijn oog aangebracht (zie haar verhoorverslag van 7 november 2012, p. 21-23; zie zijn verhoorverslag, p. 19, 20; zie haar verhoorverslag van 7 december 2012, p. 4, 5).

Verzoeksters zoon verklaarde dat de jongeren van de Kazachse klassen op zijn eerste school geld afpersten van andere leerlingen en hen bang maakten en bedreigden. Hij verklaarde dat hij niet de enige was die met deze jongeren problemen kende, hoewel hij naar eigen zeggen meer gevisieerd werd door hen dan andere leerlingen. Hij wist echter niet wie de jongeren waren die toen lijm in zijn oog hadden gedaan, noch of zij voor hun wandaad door de school bestraft werden. Hij zou na dit incident bovendien niet meer in aanraking zijn gekomen met deze jongeren (zie zijn verhoorverslag, p. 19, 20). Verder werd verklaard dat hij op zijn laatste school, een sportschool van het Ministerie van Defensie waar hij in het volleybalteam speelde, geen problemen heeft gekend omwille van zijn huidskleur (zie het verhoorverslag van 7 november 2012, p. 9; zie zijn verhoorverslag, p. 8, 21).

Deze pesterijen van Kazachse jongeren op de eerste school van verzoeksters zoon, waar hij omwille van zijn huidskleur mogelijks vaker dan andere leerlingen het slachtoffer van was, wijzen bijgevolg, hoe laakbaar zij ook mogen wezen, niet op een aanhoudend en systematisch gevaar voor het leven, vrijheid en/of de fysieke integriteit van de zoon.

Verzoekster verzet zich tegen bovenstaande vaststelling door te stellen dat haar zoon, zoals hij verklaarde, wel degelijk meer dan andere kinderen werd gevisieerd omwille van zijn huidskleur. Zij benadrukt tevens dat het aanbrengen van lijm in een oog niet bepaald "een licht incident" is.

De Raad repliceert dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij niet verder komt dan een loutere bewering dat het incident op school wel degelijk plaatsvond, welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt en zij aldus in gebreke blijft.

Ten slotte legde haar zoon een medisch attest van 26 november 2008 voor houdende de vrijstelling van het volgen van lessen, omwille van een steekwonde in zijn linker bil.

Verzoekster en haar zoon verklaarden hieromtrent dat toen ze zich samen op een drukke markt in Almaty bevonden, haar zoon door een onbekende met een voorwerp werd gestoken in zijn bil (zie haar verhoorverslag van 7 november 2012, p. 21, 22; zie het verhoorverslag van 7 december 2012, p. 5; zie het verhoorverslag zoon, p. 14, 15, 20, 21).

Ook met betrekking tot dit incident legden ze echter onderling incoherente verklaringen af.

Zo verklaarde verzoeksters zoon dat zij de bewaking van de markt hadden geroepen nadat hij er in zijn bil werd gestoken met een voorwerp, waarna de ziekenwagen werd opgebeld die hem naar het ziekenhuis wegvoerde (zie zijn verhoorverslag, p. 20).

Verzoekster verklaarde daarentegen uitdrukkelijk dat ze toen de hulp van de bewaking van de markt juist niet hebben ingeroepen, omdat "deze allemaal met elkaar verbonden zijn".

Gewezen op de verklaring van haar zoon, dat ze toen de hulp hadden ingeroepen van de bewaking van de markt, antwoordde verzoekster dat ze toen wel geroepen hadden, wat deze vastgestelde ongerijmdheid echter niet opheft (zie het verhoorverslag van 7 december 2012, p. 5).

Het is bovendien uiterst opmerkelijk dat haar zoon verklaarde niet te weten of er iemand naar aanleiding van dit incident een klacht had ingediend (zie zijn verhoorverslag, p. 21).

Hoe dan ook bevestigt het medisch attest van 26 november 2008 van haar zoon louter dat hij een steekwonde in zijn linker bil had opgelopen, doch biedt het geen bewijs over de aard van deze steekwonde en de omstandigheden waarin hij deze verwonding had opgelopen.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat haar verklaring de beweerdde ongerijmdheid wel degelijk opheft. Zij licht toe dat zij naar aanleiding van de kwetsuur van haar zoon heeft geroepen, waarop een ziekenwagen is gekomen. Haar zoon zou dit volgens haar geïnterpreteerd hebben als zouden ze de bewaking van de markt hebben geroepen, "wat aannemelijk is gezien het feit dat even later een ambulance arriveerde" (zie het verzoekschrift, p. 6). Verzoekster wijst erop dat ook niet mag vergeten worden dat haar zoon op het ogenblik van de feiten slechts zestien jaar oud was.

Zij erkent dat het medisch attest wel geen sluitend bewijs vormt, doch stelt dat dit begin van bewijs samen met andere dergelijke schriftelijke bewijzen moet worden beoordeeld.

De Raad stelt vast dat verzoeksters zoon hieromtrent het volgende verklaarde: "geroepen, we hebben bewaking geroepen. En dat was het. En dan werd de ambulance gebeld en werd ik weggevoerd" (CGVS zoon p. 20). Toen verzoekster gevraagd werd of zij of haar zoon de bewaking van de markt geroepen hadden, antwoordde zij: "Nee, dan moet je je mond toehouden en weggaan want de bewakers, allemaal, iedereen staat met elkaar in contact" (zie het verhoorverslag van 7 december 2012, p. 5).

Haar verklaring dat haar zoon haar geroep had geïnterpreteerd als zou zij de bewaking hebben geroepen, stemt aldus klaarblijkelijk niet overeen met zijn verklaring, waarin hij duidelijk het onderscheid maakte tussen het roepen van de bewaking en het arriveren van de ziekenwagen.

Haar argumentatie dat haar zoon slechts zestien jaar was op het moment van de feiten, biedt geen verschoning. Een persoon van deze leeftijd heeft volgens de Raad voldoende cognitief vermogen om dergelijke gegevens van een ernstig voorval blijvend mee te dragen.

Voorts verklaarden verzoekster en haar zoon hun land van herkomst te hebben verlaten, omdat hij meerderjarig geworden, zijn militaire dienstplicht in Kazachstan zou moeten vervullen.

Verzoekster gaf aan dat zij niet wilde dat haar zoon zijn militaire dienstplicht zou vervullen.

Ook haar zoon gaf aan zijn militaire dienstplicht niet te willen vervullen. Hij zou in het leger immers, omwille van zijn huidskleur, het slachtoffer kunnen worden van gewelddadige praktijken; hij zou er zelfs vermoord kunnen worden of zou er uit zelfverdediging iemand kunnen ombrengen (zie haar verhoorverslag van 7 november 2012, p. 8; zie haar verhoorverslag van 7 december 2012, p. 8; zie zijn verhoorverslag, p. 24, 25).

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster, noch haar zoon, enig bewijs bijbrengen waaruit blijkt dat haar zoon effectief zou zijn opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen.

Bovendien legden verzoekster en haar zoon in dit verband tegenstrijdige verklaringen af.

Zo verklaarde zij dat haar zoon nog niet werd opgeroepen om zijn dienstplicht te vervullen en dat zij onmiddellijk het land hadden verlaten toen haar zoon achttien jaar werd (zie haar verhoorverslag van 7 november 2012, p. 8).

Haar zoon verklaarde daarentegen dat hij al was opgeroepen om zijn dienstplicht te vervullen en dat hij hiervoor één jaar uitstel had gekregen al wist hij opmerkelijk genoeg niet waarom hij één jaar uitstel van militaire dienst kreeg. Hij verklaarde hierna niet meer opgeroepen te zijn geweest (zie zijn verhoorverslag, p. 24).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat verzoekster en haar zoon de mogelijkheden om de militaire dienstplicht te vermijden, niet terdege hebben onderzocht.

Gevraagd of er in Kazachstan wettelijke mogelijkheden bestaan waardoor haar zoon zijn militaire dienstplicht zou kunnen vermijden, antwoordde verzoekster dat men er op achttienjarige leeftijd verplicht wordt de militaire dienstplicht te vervullen. Indien haar zoon dit zou weigeren, zou hij aanzien worden als een deserteur en hiervoor bestraft worden.

Het blijkt dat verzoekster zich verder niet geïnformeerd heeft over de wettelijke mogelijkheden om zijn dienstplicht niet te moeten doen (zie het verhoorverslag van 7 november 2012, p. 8; zie het verhoorverslag van 7 december 2012, p. 8).

Dit wekt des te meer verbazing gezien haar zoon tot eind mei 2010 oftewel kort vóór het vertrek uit het land van herkomst, school liep op een sportschool van het ministerie van Defensie, waar hij bovendien geen problemen kende (zie haar verhoorverslag van 7 november 2012, p. 9; zie zijn verhoorverslag, p. 8).

Daarnaast gaf verzoekster aan dat zij onvoldoende middelen had om een vrijstelling van militaire dienst af te kopen (zie haar verhoorverslag van 7 november 2012, p. 8), maar wist echter hoegenaamd niet wat de kostprijs daarvan was; het blijkt dat zij zich hierover ook niet heeft geïnformeerd (zie het verhoorverslag van 7 december 2012, p. 8).

Toen haar zoon werd gevraagd of in Kazachstan mogelijkheden bestaan om de verplichte legerdienst te vermijden, antwoordde hij dat iedereen verplicht wordt de legerdienst te vervullen. Daarnaast gaf ook hij aan dat men zich zou kunnen vrijkopen van dienstplicht, maar dat dit veel kost. Hij was echter evenmin op de hoogte van de kostprijs hiervan (zie zijn verhoorverslag, p. 24, 25).

Dat verzoekster en haar zoon de mogelijkheden om legerdienst te vermijden niet hebben onderzocht, keert zich tegen de geloofwaardigheid van hun verklaringen dienaangaande.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar het feit dat haar zoon zou zijn opgeroepen voor een medisch onderzoek met het oog op de vervulling van zijn dienstplicht, wat haar zoon, volgens haar verkort zou hebben weergegeven door te bevestigen dat hij was opgeroepen.

Verder meent zij dat het volstaat te weten dat er geen speciale redenen zijn waarom haar zoon zou worden vrijgesteld van de legerdienst om ervan uit te gaan dat hij inderdaad zijn legerdienst moest doen. Volgens haar volstaat het even goed te weten dat het zich vrijkopen van legerdienst zeer duur is, "wat een algemeen gerucht kan zijn", om te besluiten dat zij er met haar financiële middelen niet in slaagt om dit te realiseren. Tenslotte stelt zij dat het beter was het land te ontvluchten toen het nog kon, terwijl eens opgeroepen, de kans groter is dat dit meer zou lukken.

Waar verzoekster aanvoert dat het volstaat te weten dat er geen speciale redenen zijn op basis waarvan haar zoon kan worden vrijgesteld van de legerdienst, wees de Raad er reeds op dat zij tijdens beide verhoren op het Commissariaat-generaal verklaarde niet te hebben nagevraagd of er wettelijke manieren bestaan voor haar zoon om zijn dienstplicht te ontlopen (zie respectievelijk p. 8 en p. 8).

De loutere verklaring dat mannen vanaf hun achttienjarige leeftijd worden gedwongen om legerdienst te doen, en dat ze bij weigering worden beschouwd als een deserteur, getuigt niet van een ernstige poging vanwege verzoekster en haar zoon om de (eventuele) dienstplicht van haar zoon te ontlopen.

De verwijzing in het verzoekschrift naar het "algemeen gerucht" dat het vrijkopen van legerdienst een dure aangelegenheid is -wat er overigens op wijst dat er toch mogelijkheden bestaan om de dienstplicht te ontlopen-, is niet afdoende om te besluiten dat er voor haar zoon geen mogelijkheid bestond om geen legerdienst te vervullen. Zonder concrete gegevens over de exacte kostprijs kan op basis van een gerucht niet worden ingeschat of verzoekster dit al dan niet met haar eigen financiële middelen kon realiseren.

Het feit dat zij zich hierover niet geïnformeerd heeft, doet aldus wel degelijk afbreuk aan de door verzoekster en haar zoon verklaarde vrees dat haar zoon deze legerdienst diende te vervullen. Bovendien legt zij tot op heden nog steeds geen bewijs, zoals bv. de oproep voor een medisch onderzoek met ook op de dienstplicht, neer van het feit dat haar zoon werkelijk zou zijn opgeroepen om zijn dienstplicht te vervullen.

Derhalve is ook het verweer dat men beter kan vluchten dan te wachten tot men opgeroepen wordt gezien er meer kans bestaat dat men het land niet meer kan ontvluchten, niet dienstig om bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

Verzoekster verklaarde tevens een miskraam te hebben gehad eind augustus 2008, nadat zij door een vrouw, die haar omwille van haar huidskleur beledigde, werd weggeduwd op de bus.

Verzoekster legde in dit verband een medisch attest, z.d., neer waarin vermeld wordt dat zij op 25 september 2008 een miskraam heeft gekregen, toen zij 12 tot 13 weken zwanger was, en een medisch attest van 11 augustus 2008 over haar zwangerschap van 6 tot 7 weken.

Verzoeksters verklaringen omtrent het tijdstip van haar miskraam waren echter tegenstrijdig met de inhoud van het door haar voorgelegde medische attest.

Zo verklaarde zij dat zij op 24 augustus 2008 of eind augustus 2008 op de bus met geweld werd weggeduwd werd door een vrouw die haar eveneens beledigde. In de avond op diezelfde dag is verzoekster omwille van klachten naar het ziekenhuis gegaan waar zij de volgende dag haar kind zou hebben verloren (zie het verhoorverslag van 7 november 2012, p. 18-20). Uit het voorgelegde medisch attest blijkt echter dat verzoekster op 25 september 2008 een miskraam heeft gekregen, toen zij 12 tot 13 weken zwanger was.

Toen verzoekster hierop werd gewezen antwoordde zij dat zij zich misschien had vergist.

Toen haar opnieuw werd gevraagd wanneer dit incident op de bus dan gebeurd was waarna zij een miskraam heeft gekregen, bleef zij het antwoord schuldig (zie het verhoorverslag van 7 november 2012, p. 20).

Hoe dan ook vormen haar medische attesten geen sluitend bewijs van de omstandigheden die tot haar miskraam zouden hebben geleid. Voorts is het uiterst opmerkelijk dat verzoeksters zoon niet op de hoogte bleek te zijn van het miskraam (zie zijn verhoorverslag, p. 4, 5, 12, 22) alhoewel verzoekster

verklaarde hem nadien nochtans wel te hebben ingelicht (zie het verhoorverslag van 7 december 2012, p. 6).

Daaromtrent voert verzoekster aan dat zij zich eenvoudigweg één maand vergist heeft en dat zij, geconfronteerd met het feit dat haar medisch attest september 2008 vermeldt als datum van haar miskraam, zij niet meteen begreep dat de reden voor de ogenschijnlijke tegenspraak het feit was dat zij bij vergissing augustus in plaats van september als maand van de gebeurtenis had opgegeven.

Zij stelt dat dit reden is waarom zij het antwoord schuldig bleef.

Zij stelt dat zij haar zoon effectief nooit heeft ingelicht over haar miskraam voordat ze naar België zijn gekomen, "maar dat dit niet in tegenspraak is met het feit dat haar zoon volgens het CGVS niet op de hoogte zou zijn van haar miskraam, vermits men dit nooit rechtstreeks aan haar zoon gevraagd heeft, maar dit enkel heeft afgeleid uit zijn antwoorden op vragen betreffende het feit of hij op de hoogte was van de relaties van zijn moeder en van medische incidenten met betrekking tot zijn moeder, waarbij hij in de eerste plaats aan verwondingen heeft gedacht, en niet aan de miskraam" (zie het verzoekschrift, p. 7).

De Raad stelt vast dat verzoekster tot driemaal toe verklaarde dat zij in augustus 2008 een miskraam kreeg (zie het verhoorverslag van 7 november 2012, p. 18-19). Pas nadat zij gewezen werd op het feit dat het medisch attest een andere datum vermeldde, antwoordde zij dat zij zich mogelijks vergist had. Gelet op het ingrijpend karakter van een miskraam voor een toekomstige moeder, is de Raad van oordeel dat van haar kan worden verwacht dat zij deze gebeurtenis correct in de tijd kan situeren. Het feit dat zij tot driemaal toe zich vergiste in datum en hierbij telkens moest nadenken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar verklaarde gebeurtenis.

Waar zij nog stelt dat haar zoon nooit rechtstreeks gevraagd werd of hij op de hoogte was van de miskraam van zijn moeder, doch hem enkel werd gevraagd of zijn moeder een incident heeft meegemaakt waardoor zij medische verzorging heeft nodig gehad, stelt de Raad vast dat verzoekster niet ontkent dat zij hem nadien wel over de miskraam heeft ingelicht.

Van de zoon van verzoekster -intussen 21 jaar- kan aldus worden verwacht dat wanneer hem gevraagd wordt of zijn moeder naar aanleiding van een incident een medische ingreep liet uitvoeren -hoewel niet uitdrukkelijk werd gepolst naar de vraag of zij een miskraam heeft gehad- hij wel degelijk de miskraam zou vermelden. Dat hij niet op de hoogte scheen te zijn van deze medische ingreep van zijn moeder, doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid.

Bovendien biedt verzoekster in haar verzoekschrift geen verweer tegen de vaststelling dat de medische attesten geen uitsluitel geven over de omstandigheden waarin zij een miskraam kreeg.

Verder verklaarde verzoekster ongeveer drie jaar lang officieel te hebben gewerkt bij het bedrijf "AO Tarty" in Almaty.

Zij kende geen problemen op haar werk tot in december 2009 het hoofd van de afdeling waar zij werkte, werd vervangen door een persoon die haar onder druk zette en haar openlijk beledigde omwille van haar huidskleur. In dit verband schreef verzoekster een klachtennota van 16 december 2009 naar de voorzitter van het bedrijf, die zij in het kader van haar asielaanvraag neerlegt.

Zij stelt dat er echter weinig werd ondernomen op basis van haar klacht. Omdat zij de situatie op haar werk niet langer volhield, nam zij in juni 2010 zelf ontslag (zie het verhoorblad van 7 november 2012, p. 10-12, 17,18).

De Raad merkt in dit verband op dat het niet aannemelijk is dat verzoeksters zoon helemaal niet op de hoogte bleek te zijn van de problemen die zijn moeder zou hebben gekend op haar werk. Zo wist hij niet waarom zij gestopt is met haar werk, noch of zij problemen had gekend op haar werk (zie zijn verhoorverslag, p. 10).

Volgens de Raad is het niet aannemelijk dat verzoekster haar zoon niet zou hebben ingelicht over dit aspect, dat zich immers korte tijd vóór het vertrek uit het land van herkomst voordeed en dat deel uitmaakt van de kern van haar asielrelaas, aangezien ze samen hun land, jegens hetwelke ze een ernstige vrees koesteren, zijn ontvlucht, om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming. Verzoekster verklaarde verder dat het heel moeilijk is om in Kazachstan officieel werk te vinden, omdat dergelijke jobs doorgaans voorbehouden worden voor etnische Kazachen en anderen behoudens met behulp van een kennis, weinig kans maakt aangenomen te worden (zie het verhoorblad van 7 november 2012, p. 11, 12, 17-18).

Zij verklaarde dat zij op haar werk voordien werd aangenomen met behulp van een kennis, die toen de voorzitter van het bedrijf was. Dankzij deze persoon kende zij bovendien geen problemen op haar werk totdat de voorzitter en het bestuur van het bedrijf in de loop van het jaar 2009 vervangen werd.

Het is in dit verband uiterst opmerkelijk dat zij zich de naam niet herinnerde van deze persoon (zie het verhoorverslag van 7 november 2012, p. 10-12). Uit de gegevens in haar werkboekje blijkt bovendien dat zij sinds 1990 steeds officieel heeft kunnen werken in Kazachstan.

Ten slotte verklaarde verzoekster sinds het indienen van haar ontslag bij 'AO Tartyp' niet meer te hebben uitgekeken naar een andere baan (zie het verhoorverslag van 7 november 2012, p. 18). Bijgevolg maakt zij niet aannemelijk dat zij omwille van haar Russisch-Afrikaanse origine niet aan een baan kan komen in haar land van herkomst.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij haar zoon steeds heeft willen sparen en hem om die reden niet heeft willen belasten met problemen van raciale aard op haar werk. Verder stelt zij dat nadat zij door voorzitter van het bedrijf waar zij werkte, aan werk werd geholpen, deze uit het oog is verloren en daarom zijn naam haar niet onmiddellijk te binnen viel. Zij laat tevens gelden dat zij verder geen kennissen meer had die haar aan werk zouden kunnen helpen en vermits men zonder hulp van kennissen niet aan werk kan geraken, het volgens haar geen zin heeft om te solliciteren.

Verzoeksters verklaring dat zij haar zoon -die op het ogenblik van de feiten reeds achttien jaar was geworden en op het ogenblik van zijn verklaringen de leeftijd van twintig jaar had bereikt- wilde sparen van de problemen op haar werk, wordt door de Raad niet aanvaard.

De Raad wees er immers reeds op dat verzoeksters problemen op haar werk zich slechts in een korte tijd vóór het vertrek uit haar land van herkomst situeerden en deel uitmaakt van de kern van haar asielrelaas. Gezien zij en haar zoon hun land, jegens hetwelke ze een ernstige vrees koesteren, samen zijn ontvlucht, om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming, kan van verzoekster worden verwacht dat zij haar zoon op de hoogte zou stellen van alle problemen die zij zelf had ondervonden.

Ook haar uitleg aangaande de naam van de voormalige voorzitter van het bedrijf "AO Tartyp", overtuigt de Raad niet.

Gelet op het feit dat verzoekster verklaarde ongeveer drie jaar voor dit bedrijf te hebben gewerkt en zij pas sinds december 2009 problemen ondervond op het werk, naar aanleiding waarvan zij in juni 2010 zelf ontslag nam, neemt de Raad aan dat zij op het ogenblik dat het bedrijf van voorzitter veranderde, ongeveer reeds twee jaar voor dit bedrijf en de voorzitter -die haar nota bene aan dit werk heeft geholpen-, werkte.

Derhalve wordt haar verklaring als zou zij zijn naam zijn vergeten omdat "hij uit haar gezichtsveld verdwenen was", afgewezen.

Waar zij herhaalt dat zij geen verdere kennissen heeft die haar aan werk zouden kunnen helpen en dat zij zonder die hulp niet aan werk zou geraken, stelt de Raad vast dat verzoekster deze stelling niet weet te staven aan de hand van objectief waarneembare gegevens. Haar beweringen worden derhalve niet aangenomen.

Daarnaast maakten verzoekster en haar zoon melding van problemen in hun woonplaats in Almaty met hun buurman. Hij zou verzoekster hebben vernederd omwille van haar huidskleur (zie haar verhoorverslag van 7 november, p. 15, 16; zie haar verhoorverslag van 7 december 2012, p. 7).

Verzoeksters zoon verklaarde dat deze buurman ook regelmatig op de muren klopte en voor kleinigheden steeds de politie opriep (zie zijn verhoorverslag, p. 16).

In dit verband raadpleegde verzoekster een advocaat die in haar naam in juni 2009 tegen de buurman een klacht indiende bij de rechtbank.

Verzoekster kon echter niet hard maken dat zij in verband met deze problemen met de buurman effectief een klacht trachtte in te dienen bij de rechtbank.

Hoewel zij een brief voorlegde van haar advocaat waarin vermeld wordt dat haar klacht niet werd aanvaard, slaagde zij er echter niet in de registratie van haar klacht of de weigeringsbeslissing van de rechtbank neer te leggen.

De brief van haar advocaat, waarin overigens niet gespecificeerd wordt door welke instantie haar klacht onderzocht werd en besloten werd er geen gevolg aan te geven, kan dan ook louter op haar vraag neergeschreven zijn.

In dit verband is het tevens opmerkelijk dat verzoeksters zoon niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat zij in verband met de problemen met de buurman een klacht heeft trachten in te dienen (zie zijn verhoorverslag, p. 22). Evenzeer is het opmerkelijk dat verzoeksters zoon zich de naam van de buurman met wie ze problemen kenden, niet kon herinneren (zie zijn verhoorverslag, p. 16).

Hoe dan ook kunnen deze verbale uitlatingen van de buurman jegens verzoekster en haar zoon, niet worden beschouwd als een ernstig gevaar voor hun leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Verzoekster verweert zich tegen bovenstaande vaststellingen door te stellen dat de officiële demarches t.a.v. de overheid in verband met haar buurman, door haar advocaat gebeurden. Om die reden beschikt zij enkel over de briefwisseling met haar advocaat.

Zij erkent dat dit geen sluitend bewijs vormt, doch stelt dat dit een begin van bewijs is dat naast de andere schriftelijke bewijsstukken moet worden gelegd.

Zij stelt ook hier dat zij haar zoon niet wilde belasten met problemen en hem daardoor niet heeft gesproken over de klacht. Zij stelt dat haar zoon zich niet heeft moeten bezighouden met de klacht "en daarom zich niet op de hoogte heeft moeten stellen van de naam van de buurman" (zie het verzoekschrift, p. 9). Verzoekster erkent dat de problemen met haar buurman niet levensbedreigend zijn, doch meent dat zij een illustratie vormen van het racistisch klimaat waarmee zij en haar zoon in hun land van herkomst geconfronteerd werden.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster zelf erkent dat de brief van haar advocaat geen sluitend bewijs vormt voor de problemen die zij met haar buurman kende. Hoewel zij opnieuw stelt dat haar advocaat officiële demarches t.a.v. de overheid instelde, legt zij daar nog steeds geen bewijs van neer, zodat het besluit dat zij in verband met hun problemen met de buurman er niet in slaagt aan te tonen dat zij effectief een klacht trachtte in te dienen bij de rechtbank, overeind blijft.

Waar zij ook stelt dat zij haar zoon niet heeft willen belasten met problemen, repliceert de Raad eveneens dat verzoekster en haar zoon mede uit vrees voor hun buurman besloten om hun land van herkomst te verlaten. Van verzoekster mag aldus worden verwacht dat zij haar zoon zou inlichten over haar pogingen om een officiële klacht in te dienen tegen haar buurman.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekster zelf erkent dat de problemen met haar buurman niet levensbedreigend zijn, doch slechts een illustratie vormen van het racistisch klimaat waarmee zij en haar zoon in hun land geconfronteerd werden.

De Raad wijst er in dit verband op dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat ze aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, quod non in casu.

Voorts verklaarden verzoekster en haar zoon dat onbekenden op de deur van hun appartement een racistische boodschap hadden aangebracht.

Verzoekster verklaarde dat dit gebeurde op 14 april 2010 waarna haar moeder beroep deed op een private veiligheidsdienst die ze in geval van problemen konden oproepen en in welk kader een alarmsysteem bij hun thuis werd geplaatst (zie haar verhoorverslag van 7 november 2012, p. 20, 21; zie haar verhoorverslag van 7 december 2012, p. 2-3; zie het verhoorverslag zoon, p. 12, 13, 15, 16).

In dit verband legde verzoekster een attest voor waarin vermeld wordt dat deze dienst voor de veiligheid van hun appartement instond van 16 april tot 1 september 2010, alsook een brief van de voorzitter van de wijkdienst van 15 april 2010 waarin deze bevestigt dat vernederende woorden op de deur van hun appartement werden geschreven.

Verzoekster verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken spontaan welke boodschap toen op hun deur geschreven werd, terwijl zij op het Commissariaat-generaal aanvankelijk weigerde te vertellen wat er toen op hun deur geschreven werd, omdat het zulke beledigende woorden waren die zij niet in de mond wilde nemen.

Bovendien stelt de Raad vast dat de tekst die verzoekster opgaf op de Dienst Vreemdelingenzaken, niet overeenkomt met deze vermeld op het Commissariaat-generaal.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij immers dat men op de deur geschreven had "dat zij moesten terugkeren naar Afrika, omdat zij anders hun hoofden zouden vermorzelen" ("vragenlijst", vraag 3.5), terwijl zij op het Commissariaat-generaal antwoordde dat de woorden "neger", "zwarte snuit" en/of "zwart monster" werden geschreven (zie het verhoorverslag van 7 december 2012, p. 2).

Ook is het in dit verband opmerkelijk dat verzoeksters zoon niet meer wist wat er op hun deur werd geschreven (zie zijn verhoorverslag, p. 15). Hij wist evenmin met wat voor materiaal op hun deur was geschreven, noch wie de boodschap had verwijderd (zie zijn verhoorverslag, p. 15-16).

Dit is des te opmerkelijker aangezien verzoekster verklaarde dat men deze boodschap had aangebracht met zwarte verf en de wijkdienst klusjesmannen inschakelde om de verf er weer af te halen (zie haar verhoorverslag van 7 december 2012, p. 2).

De zoon wist bovendien niet meer wanneer onbekenden een vernederende boodschap op hun deur hadden geschreven. Hij verklaarde zowaar dat dit misschien vier jaar geleden gebeurde, d.i. in 2008 of 2009 (zie zijn verhoorverslag, p. 16), hoewel verzoekster verklaarde dat dit kort vóór hun vlucht, op 14 april 2010, gebeurde (zie het verhoorverslag van 7 december 2012, p. 2).

Verzoekster verklaarde verder dat in hun appartement een speciaal alarmsysteem werd geplaatst waarmee ze een private veiligheidsdienst met wie haar moeder een overeenkomst had gesloten,

konden oproepen (zie het verhoorverslag van 7 november 2012, p. 21). Haar zoon verklaarde evenwel dat zij hen in geval van problemen konden oproepen, doch bleek opmerkelijk genoeg niet op de hoogte te zijn van de plaatsing van een alarmsysteem in hun appartement (zie zijn verhoorverslag, p. 13). Voorts kon hij zelfs niet bij benadering zeggen vanaf wanneer zijn grootmoeder een beroep deed op deze veiligheidsdienst en tot wanneer deze dienst ter beschikking stond (zie zijn verhoorverslag, p. 12-13). Ook verzoekster wist niet te preciseren tot wanneer zij precies in dienst werden genomen, zij wist enkel dat de overeenkomst vóór hun vertrek beëindigd werd (zie haar verhoorverslag van 7 november 2012, p. 21). Haar zoon wist daarnaast niet of verzoekster de medewerkers van deze dienst ooit heeft opgeroepen (zie zijn verhoorverslag, p. 13).

Daar ook deze elementen deel uitmaken van de kern van het asielrelaas, kan redelijkerwijze van verzoekster en haar zoon worden verwacht dat ze hieromtrent gelijklopende en coherente informatie konden verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt niet alleen de geloofwaardigheid van hun asielrelaas, maar ook de waarachtigheid van de documenten die zij in dit verband neerlegde, op de helling gezet.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dienaangaande dat het verhoor op het Commissariaat-generaal bijna tweeën een half jaar na dat van de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond.

Zij stelt dat zij pas tijdens haar verblijf in België is gaan realiseren hoe beledigend de woorden op haar deur waren “en zij daarom die woorden niet graag luidop herhaalde op het CGVS, dat zij dan ook diegene ervan heeft weergegeven die het minst kwetsend waren” (zie het verzoekschrift, p. 10).

Zij meent dan ook dat zij zich niet heeft tegengesproken met betrekking tot de woorden op de deur, maar dat zowel de bewoordingen die zij aanhaalde op de Dienst Vreemdelingenzaken, als die op het Commissariaat-generaal op de deur geschreven waren. Het feit dat haar zoon dit vier jaar eerder situeerde, wijt zij aan de vaststelling dat het incident zich al lang vóór het verhoor voordeed en zij haar zoon niet nauw betrokken heeft bij de overeenkomst met de veiligheidsdienst en bij de installatie van het alarm, zodat hij er niet veel van afweet.

Verzoeksters verklaring dat zij zich pas twee en een half jaar na de feiten, realiseerde hoe beledigend de woorden op haar deur waren, raken kant noch wal.

Dit verklaart immers niet waarom zij pas op het Commissariaat-generaal enige terughoudendheid meldde over het afleggen van verklaringen over wat er precies op haar deur geschreven stond. Ook haar verklaringen dat zij op het Commissariaat-generaal enkel de minst kwetsende woorden aanhaalde, maar dat zowel de bewoordingen die zij vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken als die op het Commissariaat-generaal, op de deur geschreven stonden, worden door de Raad niet aangenomen.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft.

Gelet op het feit dat verzoekster tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal de tijd kreeg om haar asielrelaas op uitgebreide wijze uiteen te zetten, en zij de bewoordingen “neger”, “zwarte snuit” en/of “zwart monster” reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken had uitgesproken, ziet de Raad niet in waarom zij hiervan geen melding durfde te maken bij één van haar verhoren op het Commissariaat-generaal.

Betreffende haar verweer dat haar zoon het incident verkeerd in de tijd plaatste omdat het incident zich reeds lang voor het verhoor in België voordeed en hij niet betrokken was bij de overeenkomst met de veiligheidsdienst en de installatie van het alarm, wijst de Raad er ook hier op dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven, zoals in casu, dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Dat verzoeksters zoon dermate slecht geïnformeerd is over dit incident, doet aldus verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Verder wordt vastgesteld dat verzoeksters zoon ook onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot de problemen die verzoekster persoonlijk zou hebben gekend en de stappen die zij zou hebben ondernomen.

Zo wist hij geenszins welke individuele problemen verzoekster in Kazachstan heeft gekend. Hij vertelde wel dat verzoekster omwille van haar huidskleur scheef werd bekeken en dat ze soms samen door medeburgers werden “aangevallen”. Verder wist hij echter niet welke persoonlijke vervolgingsfeiten verzoekster in het kader van haar asielaanvraag aanhaalt (zie zijn verhoorverslag, p. 22).

Zo wist hij niet welke documenten verzoekster in verband met haar persoonlijke problemen in het kader van haar asielaanvraag voorlegde en bleek hij geenszins op de hoogte te zijn van de problemen die zij

ondervond op haar werkplaats en de miskraam die zij kreeg nadat zij geduwd werd door een vrouw op de bus (zie zijn verhoorverslag, p. 4-5, 10, 12, 22).

Haar zoon verklaarde aanvankelijk te menen dat verzoekster omwille van hun problemen in Kazachstan ooit een officiële klacht indiende. Hij wist echter hoegenaamd niet hoeveel klachten zij zou hebben ingediend, noch naar aanleiding van wat zij dan een klacht zou hebben ingediend of tegen wie zij een klacht zou hebben ingediend.

Nadien verklaarde hij dan weer niet te weten of verzoekster al dan niet een klacht heeft ingediend, maar hij vermoedde dit wel. Hij vermoedde dat verzoekster ooit een klacht heeft ingediend naar aanleiding van een incident dat hem was overkomen, doch wist hij hoegenaamd niet naar aanleiding van welk(e) incident(-en) dit zou kunnen geweest zijn (zie zijn verhoorverslag, p. 22).

Omgekeerd bleek ook verzoekster onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn van de individuele problemen van haar zoon.

Zoals vermeld is het uiterst opmerkelijk dat verzoekster verklaarde zich niet te herinneren wat haar zoon was overkomen in 2005 waardoor hij een hoofdtrauma opliep en een week in het ziekenhuis werd opgenomen, waarvan hij een medisch attest van 15 november 2005 van neerlegt (zie het verhoorverslag van 7 november 2012, p. 21-22; zie het verhoorverslag van 7 december 2012, p. 3, 4). Daarnaast wist zij niet of haar zoon nog problemen heeft gekend met dezelfde jongeren van zijn eerste school die lijm in zijn oog hadden gedaan, noch of hij ook op de militaire sportschool, waar hij het laatst school liep en in het volleybalteam speelde, bepaalde problemen heeft gekend, noch of hij na het steekincident in november 2008 nog gelijkaardige problemen heeft gekend met medeburgers (zie het verhoorverslag van 7 november 2012, p. 9; zie het verhoorverslag van 7 december 2012, p. 4-6).

Ter verklaring van hun onwetendheid met betrekking tot elkaars individuele problemen gaven verzoekster en haar zoon aan dat ze deze zaken niet met elkaar bespraken (zie haar verhoorverslag van 7 november 2012, p. 9, zie haar verhoorverslag van 7 december 2012, p. 5, 6; zie verhoorverslag zoon, p. 16).

Dit is in de door verzoekster schreven precaire situatie echter niet aannemelijk en neemt bijgevolg niet weg dat verwacht kon worden dat verzoekster en haar zoon meer informatie konden verschaffen met betrekking tot elkaars individuele problemen, te meer aangezien een beslissing om het land van herkomst te verlaten, jegens hetwelke ze een ernstige vrees zouden koesteren, om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming en een heel nieuw leven op te bouwen in een vreemd land, een dergelijke ingrijpende beslissing betreft. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van hun asielrelaas verder ondermijnd.

Verzoekster verklaart haar gebrekkige kennis en die van haar zoon over elkaars individuele problemen door te stellen dat heel wat gebeurtenissen reeds in een ver verleden liggen en dat haar zoon toen nog een kind was, met wie zij geen open gesprek over haar problemen voerde.

Ook hier repliceert de Raad dat gezien ze naar aanleiding van deze problemen samen hun land ontvluchtten, het tijdsverloop geen geldige verklaring vormt voor hun gebrekkige kennis van elkaars problemen.

Ook haar verweer dat haar zoon toen nog een kind was, gaat niet op. De Raad wees er immers reeds op dat indien deze problemen zich werkelijk zouden hebben voorgedaan, quod non, verzoeksters zoon op het ogenblik van de problemen over voldoende onderscheidingsvermogen beschikte, om van dermate traumatische gebeurtenissen later nog een gedetailleerde beschrijving te kunnen geven.

Ten slotte merkt de Raad op dat de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas verder ondermijnd wordt, omwille van enkele tegenstrijdigheden tussen haar eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen tijdens de beide verhoren op het Commissariaat-generaal, alsook tussen haar onderlinge verklaringen op het Commissariaat-generaal, aangaande de stappen die zij zou hebben ondernomen in verband met hun problemen.

Zo verklaarde verzoekster op het Commissariaat-generaal dat zij in verband met hun problemen slechts één keer een officiële, schriftelijke klacht trachtte in te dienen, namelijk tegen haar buurman. Deze klacht werd door haar advocaat ingediend bij de rechtbank.

Daarnaast heeft zij omwille van andere problemen geen officiële klachten trachten in te dienen, noch werd enig ander probleem schriftelijk geregistreerd door de autoriteiten in haar land van herkomst (zie haar verhoorverslag van 7 november 2012, p. 15-17, 20, 21; zie haar verhoorverslag van 7 december 2012, p. 6, 7).

In verband met de problemen met de buurman verklaarde verzoekster aanvankelijk dat wanneer zij de politie opriep, deze wel langs kwam maar uiteindelijk niets registreerde, omdat de buurman zich in dergelijke gevallen gedeisd hield (zie het verhoorverslag van 7 november 2012, p. 16). Daarentegen

verklaarde verzoekster nadien dat zij de politie nooit heeft opgeroepen, hoewel zij aan de wijkagent wel over haar problemen vertelde wanneer deze langs kwam.

Hoe dan ook verklaarde verzoekster de politie nooit te hebben benaderd om er omwille van haar problemen een klacht in te dienen (zie het verhoorverslag van 7 november 2012, p. 15-17; zie het verhoorverslag van 7 december 2012, p. 6, 7).

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster daarentegen dat zij verschillende keren naar de politie stapte, die haar klachten telkens slechts samengevat registreerde, maar nooit iets ondernam ("Vragenlijst", vraag 3.5).

Met deze eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken geconfronteerd, antwoordde verzoekster dat zij altijd hetzelfde heeft verklaard, namelijk dat zij uiteraard op de politie een beroep heeft gedaan, maar dat deze geen maatregelen nam zolang niets ernstig gebeurd was (zie het verhoorverslag van 7 december 2012, p. 7), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins opheft. Aangezien ook dit element de kern van haar asielrelaas raakt, kan redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij hieromtrent coherente en consistente informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder aangetast.

Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift dat zij slechts één keer een schriftelijke klacht heeft trachten in te dienen via haar advocaat, dat zij de andere keren naar de politie is geweest die echter niets ondernam. Zij stelt dat de reactie van de politie zo miniem was dat ze dat niet als een poging tot klacht hebben opgevat.

De Raad stelt ook hier vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE